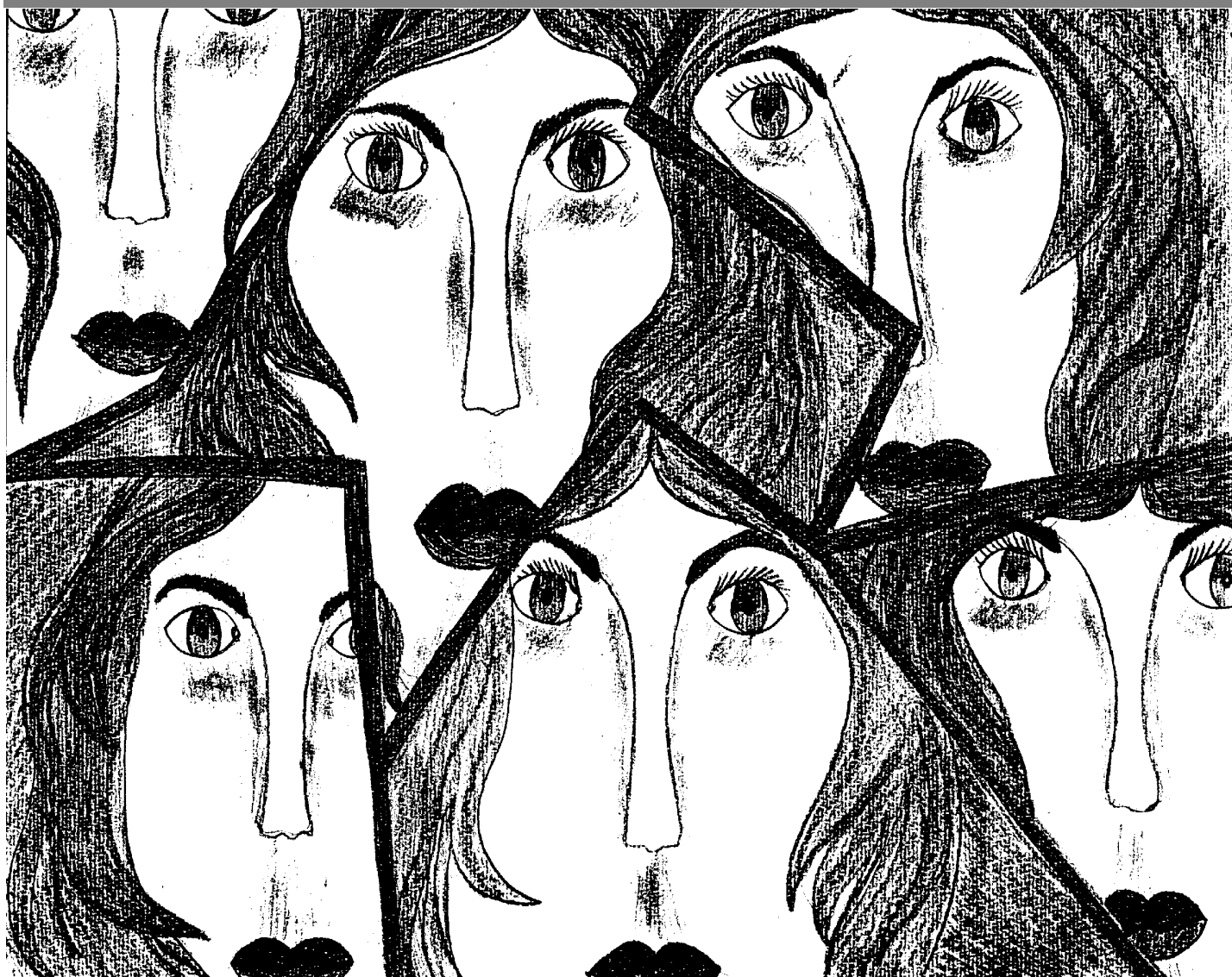

KRIK

Glasiilo Osnovne šole Franceta Prešerna v Kranju,
letnik XXXIV, šolsko leto 1998/99, številka 1

Glasiilo Osnovne šole Franceta Prešerna v Kranju,
letnik XXXIV, šolsko leto 1998/99, številka 1

Po mnenju ministrstva za šolstvo in šport št. 415-138/9 z dne 6. 12. 1993 se šteje glasiilo Krik med proizvode, za katere se plačuje 5% davek od prometa proizvodov.

Uredniški odbor: Sandra Milojevič, 8.a; Ajda Blatnik, Ana Bajuk, Nina Kramar, Aleksandra Radojc, Nika Valjavec, 8. b; Neža Naglič, Maja Knific, Tjaša Obrulek, Jure Gros, 8.c; Teja Vervega, Branka Babič, Sandra Čavič, Aleš Piskernik, Jaka Jauh, 8.č; Sabina Jarc, Špela Zaplotnik, 7.b; Staša Blatnik, Vesna Komat, Dana Nikolič, 7.c; Teja Germovnik, Vanja Strniša, Matic Jovanovič, 6.a; Eva Kotolenko, 6.c; Tjaša Crnomarkovič, Daša Vervega, Tina Pavlova, Marko Kern, Eva Čarman, Maja Penezič, 5.a.

Zunanje dopisnice: Ana Hudobivnik in Maruša Jošt, 7.b; Anja Obradovič, 7.č

Mentorici: Božena Bogataj in Nada Pajntar

Oblikovanje: Damijan Merlak, David Potočnik, 6.d

KAZALO

Uvodnik
 Krikočasnik
 Krikove novice
 - Šolska kronika ali Tejin dnevnik
 - Odprto pismo g. ravnatelju
 - Brez zapor z Jonasom
 - Jojo osvaja svet
 - Mladi in mediji
 - Šolski ples
 Krikov intervju
 - Intervju z učiteljem računalništva
 - Kratko in jedrnat... z go. Berto Golob
 S Krikom na pot
 - Ekskurzija za 8. razrede
 Krikčeve dogodivščine
 - Krikec zobozdravnik
 Kultura
 - Moje sanje
 - Drobtinice najine sreče
 - Jesen
 - Jesenska
 - Praznik samote
 - Božič
 - Veseli čas
 Ljubezenske zgodbe
 - Izdano prijateljstvo
 - Kemijska ljubezen
 - Prva prava ljubezen
 Za knjigojedce
 Moda
 - Intervju s frizerko Rado
 - Intervju s kozmetičarko go. Dunjo Vovk
 - Kako shujšati
 Kaj je "in" in kaj je "out"
 Glasba
 - The Power of Good bye
 - Koncert skupine Kelly Family v Ljubljani
 - Punk
 - Green day
 Krik v kinu
 - Zorro - zakrinkani maščevalec
 - Mesto angelov
 Šport
 - Hokej na ledu
 - Intervju: Matic Kokalj
 - Snowboarding
 - Šolsko športno društvo
 - Intervju z Janezom Strnišem
 Razvedrilo
 - 10 počivalnih resnic
 - 5 minut za lepo vedenje
 - Horoskop
 - Smeh v šolskih klopek
 - Križanke

En lep decembrski pozdrav vsem skupaj. Tale naš letošnji izdelek oz. pridelek (kakor vam je ljubše) izročamo v skrbne roke samega sv. Miklavža in ga lepo prosimo, naj podreza naše računalniške navdušence in hkrati oblikovalce šolskega časopisa, naj pohitijo, kolikor jim duša da, da bi KRIK zagledal luč sveta še pred iztekom starega leta. Da bi vam ga torej prinesla Božiček in dedek Mraz - ali pa kar oba, da bo bolj držalo. Če pa Krika ne bo pravočasno v vaših rokah, se pa seveda ve, kdo je zamočil... Mi jasno ne!

Uredništvo Krika

Krikočasnik

Živijo, krikovci in krikovke!

Kva dogaja? A vse štima? A vi kej počitnice pogrešate? No, jest sem svoje možgane že maja na pašo spustu, pa jih še ni nazaj, zato se pa sploh ne čudem, da sem imel prejšnje leto na konc mal problemov. Jest sem se imel med počitnicam res MEGA ZEGA. Konc julija sem mal na morje uletu, sej štekaš, da si mal baterije napolnem. Na plaž sem se lepo pod borovček zleknu, pa mal bejbe opazvou, k so okrog letale v bikinijih. Zvečer smo pa ga tko žural, da so, k sem v šolo jesen pršu, rekl, da mam podočnake do popka. RES ŠTALA, STARI! Tok sem bil zadet od tega poletnga filinga, da sem v drugem tednu v septembru, ko sem kontrolno za slovo pisal, kar SONČKE risu, namest da bi se glagolov lotu. Da o tistih petih kolih, k sem jih dobil v zadnjih nekaj mesecih, sploh ne govorim.

A ne, kako je zdej dolgčas, ko ni več dežurnega učenca. Pa ne narobe razumet, sej vse štima, sam če si bil lih lačen, si kakšen bonbon al pa žvak pr nemu dobu. Pol pa še ta žalostna novica, da sem se pa res že skor zjoku, k sem slišu, da je hrček preminu. Tok me je pretresla ta vest, da vam ne znam povedat. Trenutek tišine za našega hrčka .....

Med glavco sem čist nedolžen na

klopki sedu, k sem na sceni zagledu čistilko. Ej stari, neb mi verjel, sam ženska je res prima. MOBITEL si je nabavla! Men so skor oči iz jamic skočile, ko sem jo zagledal. No, gospoda Verberja sem že navajen, ampak čistilka, to pa že težko razumem. "MODERN", sem si mislu, pol sem pa poskrbel, da je zvedla vsa šola!

SO SORRY! Men se zlo mudi, sej mam še en plakat za zemlo za narest, da se tršic prilzmem; prvi vtis je najbolj važen. No, vi pa valda že veste, da je Krikec res MODEL. Zdaj sem spotikanje punc že prerasu, zato pa sem našel nov način osvajanja; prav potiho jim prilimam žvečilko na pulover. TO BEJBE BLAZNO OBOŽUJEJO!

Krikec

KR
IK $\frac{1}{98}$

Šolska kronika ali Tejin dnevnik

TEJIN DNEVNIK I

Bil je petek, 11.9.1998, ko se je trop osmošolcev - naša prva izmena - podal na Češko kočo.

Še v avtobusu sem desetkrat jezno preklela nesrečno naključje, da je prva punca, ki se je vpisala za športni dan, izbrala Češko kočo, torej težjo smer. Sama sem imela v mislih že od začetka lažjo pot, ki je peljala le do Valvazorja. Ampak naslednja punca, ki je prijateljica od prve, se je tudi napisala NA SMRTNOLISTO tistih, ki gredo na Češko kočo. Tista, ki je bila potem za njo, je nekaj cincala, a na koncu seveda izbrala Češko. In tako naprej... do mene. Čeprav sem imela sama pri sebi stvari popolnoma razčiščene (Valvazor, kaj pa drugega!), sem se bliskovito premislila, ko sem zagledala prazen prostor pod odrešilnima besedama: VALVAZORJEVA KOČA. Že sama slovenska logika je taka, da je sploh ni! Kako imam lahko rajši eno češko goro kot pa goro svojega narodnega velikana. Ampak... če že moram trpeti, nočem sama. Torej: hajd na Češko! Večino poti sem utrujeno in zaspano mežikala v beli dan, ki se je prebujal. V avtobusu je vladalo prijetno jutranje vzdušje. Prijetno zato, ker vsi tisti, ki ponavadi delajo kraval, tega ne morejo početi, ker imajo z zaspanci zlepljene oči in so komaj prištevni. Tako smo se po ovinkih pricijazili do vožja Češke. Če sem prav opazila, je bila zaspanost tako huda, da nihče niti bruhati ni mogel.

Aja, skoraj bi pozabila. Z avtobusom smo obtičali v blatu ob cesti. Naše močne roke niso nič opravile, ko smo se trudili potisniti nesrečno pločevinasto škatlo zdaj naprej in drugič nazaj. Nazadnje nam je le uspelo, in to ob pomoči voznika avtobusa, našega vodnika Jožeta ter lopate in peska. Ob vsem našem trudu smo bili deležni še obiska policije v džipu. Dodobra oškropljeni od blata, ogreti po vseh predpisih in že popolnoma zbujeni smo se z vodnikom Jožetom, ki je bil prava planinska pojava, zagnali v goro.

Jože je napovedal lažjo strmino na začetku. Ampak ko smo zagrizli v hrib, si je o pridevniku "lažja" mislil vsak svoje, nihče pa zagotovo tega, kar naj bi beseda pomenila.

Po dobri uri nenehnega vzpenjanja, prestrašenih pogledov v lačne prepade, omahovanja in plazenja ob žici po mokrih skalah smo jo zagledali. Od vseh zgradb se vedno najbolj veselim gorskih koč, saj že sam pogled na skromno hišico pomeni odrešenje, počitek in... hrano, ki smo jo po vseh mukah srečno privlekli na vrh.

Lačni smo popadli zaloge in si vmes po tekočem traku hodili preoblečiti premočene cunje, saj nam učitelji prej ne bi dali miru.

Po pol ure blaženega počitka je za nami prisopihala druga izmena. Tudi ti so brž ugotovili, da je izreden mraz, da so lačni in da je bolje, da se sami gredo preobleč, kot pa da jih kar naprej priganja kakšna učiteljica.

Siti in za silo spočiti smo zapustili kočo, z očmi še enkrat poiskali nora planinca, ki sta rinila naprej v gore in meglo, potem pa odklecali domov. Kljub temu, da je bilo zelo naporno, mi je bil izlet všeč in bi šla v gore s šolo večkrat.

TEJIN DNEVNIK II

Točno na sredini meseca septembra v naših koledarčkih, koledarjih in beležkah že dolgo kraljuje dan, rezerviran za ekskurzijo. Osmošolcem so učiteljske glave splanirale (poučni) izlet v Julijske Alpe in Posočje.

Z avtobusi smo se navsezgodaj zjutraj odpeljali iz Kranja. V našem busu so preko zvočnikov kraljevali Beatli in gospod Andrej Žbogar, naš učitelj zemljepisa. Bila so različna mnenja o tem, kako in koliko naglas bi morali prepevati Beatli, g. Žbogar pa je bil (o tem smo si bili enotni) preveč glasovno ojačan.

Mimo oken sta počasi zdrseli Radovljica in Zgornja savska dolina. Mimo Zelencev, kjer je izvir Save Dolinke, smo se odpeljali proti Planici, tam obrnili

avtobu, se odpeljali v Kranjsko Goro in po dolini Pišnice prispeli do prve postojanke - Vršiča.

Seveda to ni bilo tako enostavno, kot se sliši oz. bere. Po nešteti ovinkih je tistim z manj vzdržljivimi želodci postalo slabo in potem smo se morali ustavljati in potem so morali... no, to že veste. Na Vršiču je mraz nekatere ujel nepripravljene, zato smo se skobacali v kočo in pojedli prvi del malice. To nas je za silo ogrelo.

Trenta. Log. Postanek v Logu.

Po muzeju smo se sprehodili v dveh skupinah, vsaka s svojim vodičem. Najprej smo si ogledali film o Triglavskem narodnem parku; bili smo očarani. Na koncu smo popadli prodajni pult in začeli kupovati vse: od najbolj trapastih spominkov do debelejših prospektov in knjižic o Parku. Vrsta pa je hipoma ugasnila, ko smo izvedeli, da lahko na drugi strani pulta zastonj dobimo zgibanke o geološki zgodovini Parka, gorskem cvetju in podzemskem svetu, zgibanko z naslovom Okamenelo življenje in še kaj bi se našlo. Mnogi smo šele na avtobusu ugotovili, da imamo po tri izvode iste zgibanke, in to v slovenščini, nemščini in angleščini.

Sledili smo Soči navzdol mimo Bovca do Kobarida. Muzej prve svetovne vojne. Najboljši evropski muzej l. 1993. V njem se zagotovo nismo dolgočasili. Komur pa se vojaški eksponati in slike grozot niso zdeli dovolj zanimivi za vsaj konček njegove pozornosti, ja to obžaloval najkasneje v šolski klopi, ko mu je učiteljica zastavila kakšno nepričakovano vprašanje. Sploh pa: katero vprašanje razen: Ali danes kdo manjka? pa je v šoli pričakovano?

Zdaj smo bili že spet lačni. Odpravili smo se do bližnjih klopč in ostalih ravnih, za sedenje primerni površin, in tam v miru v pol ure spisali odgovore na nepotrebna vprašanja ter pojedli še nekaj ostankov malice.

Sledila je mima vožnja po dolini Idrjice, čez Kladje in mimo Visokega, kjer je v počitnicah domoval Ivan Tavčar. Peš smo se odpravili do kapelice na obronku

Tavčarjevih.

Še Škofja Loka, Kranj, spet dirka za avtobusom - in doma smo. Bilo je naporno, zanimivo in morda tudi... koristno (glej ocene v redovalnici).

TEJIN DNEVNIK III

Oktober smo na naši šoli začeli glasbeno: poslušali smo koncert trobilnega kvarteta Gallus. Najavo koncerta smo sprejeli z velikim navdušenjem, saj je za nas osmošolce še posebej znano, da namesto šole rajši počnemo karkoli drugega - tudi čistimo progo za tek. A tokrat nam ni bilo treba drugega, kot peto uro oditi namesto h kemiji v dvorano in tam mimo sedeti in zbrano poslušati... Hmmm... Na stole smo se zagnali kot nad božična darila in kot da ni bila to za nas že peta ura nenehnega sedenja. Včasih znamo biti prav čudni!

Preden se je koncert začel, sem še enkrat preletela zeleni program v svojih rokah; obetal mi je, da bom slišala dve trobenti, rog in pozavno. Stanko Praprotnik, Jože Žitnik, Jože Kocjančič in Božidar Lotrič so nam pripravili program desetih skladb. Zdi se, da nam je bila od vsega najbolj všeč skladba V. Landa Racman Jaka in pozavna. Božidar Lotrič, prvi pozavnist orkestra Slovenske filharmonije, nas je popolnoma očaral s svojo "račjo" izvedbo te skladbe. Iluzija, da se oglašča raček, nastala s pomočjo posebnega nastavka, ki ga je pozavnist vstavil v svoj inštrument, je še nas, odrasle osmošolce, pripravila do neprikritega občudovanja.

Ker smo se kot poslušalci dobro izkazali, smo za nagrado dobili še dodatek in zato smo - kar je za nas redkost - res iz srca zaploskali. Pričakovali smo dolgočasne trobentarje, toda tole je bilo vse drugačno doživeteje kot pa čiščenje tekaške proge.

TEJIN DNEVNIK IV

V začetku šolskega leta imamo neverjetno veliko športnih dnevov. To seveda ne pomeni, da jih ne bi moglo

biti še več, in tudi ne, da nam to ni všeč. Prav nasprotno! Športni dnevi so pravi blagoslov za nas, šolsko mladino. Toda tokratni športni dan je bil najbolj nenavaden športni dan v vseh štirih letih mojega bivanja na tej šoli. Nadvse moderen, pravzaprav IN in KUL obenem.

Že ura, ob kateri smo srečneži morali priti v šoli, je bila dobro izbrana. Dovolj naspani za pričakovane napore smo se v šoli pojavili ob pol desetih in zmlatili malico, ki je bila za nekatere šele zajtrk. Prva izmena je imela manj sreče, saj se je morala pojaviti v šoli že dve uri pred nami. Edina slaba stran ŠD - pešačenje do bazena - je nekako minila in že smo bili na vrsti, da se kljub deodorantom pošteno spotimo. Hitro smo se preoblekli v športne cunje in jo ubrali vsak po svoje. Dekleta smo se najprej znašla v fitnesu, kjer smo za petnajst minut zmotile pri treningu orjaške fante z listi v rokah. Čudno. Navdušeno smo preizkusile vse te moderne naprave in s koticami očes opazovale "orjake", hkrati pa zganjale tak hrup, da se bog usmili. Po 15 minutah smo že vedele, zakaj imajo fantje tiste "plonke". Bila so navodila, katere vaje in kolikokrat jih morajo izvesti. V mislih sem si oddahnila, da se takih ceglcev ni spomnil kakšen naš učitelj telovadbe.

Fitnes smo prepustile našim sošolcem in se odpravile v prostor za aerobiko. Tu je bil ogromen stolp, ogromni zvočniki in ogromna ogledala. In strašno je smrdelo po potu. Višek vsega pa je bil naš trener. Sledila je cela ura poskakovanja, hopsanja, pohojanja, motenja, kričanja, prestopanja, obratov, divje muzike, vzklikov trenerja, tihega in glasnega smeha... in spet vse od začetka. Imele smo se noro in bilo nam je pošteno vroče. (Tudi spotile smo se - ne verjemite reklamam).

V obraz sem bila kot kuhan rak in cunje so se lepile name. Stekla sem v kopalnico, da bi se čim hiteje preoblekla v kopalke, kajti sledilo je plavanje. V svoji ihti sem s komolcem sunila ročaj pipe navzgor in iz tuša se je name vllala voda. Sledil je prestrašen krik in smeh.

Take stvari se dogajajo le meni! V mokrih nogavicah in oškropljenih hlačah sem zapustila kabino. Premočene cunje sem stlačila v torbo in jo bosa odcompala do avle. Hja, do tja je že še šlo. A zunaj ni bilo tako mehke preproge. Zunaj je bil asfalt in na mojo neizmerno srečo je deževalo. Zdaj se pa res nisem mogla spustiti v dolgotrajno natikanje nogavic. Zavihala sem hlače in jo ucvrta čez ledeno mrzel asfalt proti bazenu. V klorastem zadušljivem ozračju sem si oddahnila in se po hitrem postopku spravila plavat. V bazenu sem začudena ugotovila, da sem ena izmed redkih kopalcev. Prava bela vrana torej. (Domnevni) vzrok: prehladi, ženske težave, prepoved kopalk "na hlače" za fante. Naši fantje so pač prefini, da bi kaj tako minimalnega, kot so običajne kopalke, nosili na sebi. Tako so se rajši topili od vročine ob oknih, od koder so imeli lep pogled na modrino bazena in nas srečneže, ki nas ni obremenjevalo ne prvo ne drugo ne tretje (glej pod vzroke). Od bazena smo se zopet peš! sprehodili do šole, vmes pa izumili vrsto zgodbic o našem trenerju aerobike. Ampak vse tudi ni za v časopis. Res je bil perfekten športni dan!

Teja

Odprto pismo g. ravnatelju

Spoštovani ravnatelj gospod Žitnik!

Na vas se obračamo s težavo, ki nas žre že dalj časa. Ob prihodu v šolo smo doživeli šok! Med šolarji se je prvi dan pouka razširila strašna, vendar resnična vest. Le s težavo smo sprejeli šokantno novico, da na naši šoli ni več dežurnega učenca. Da vas prepričamo, naj vam naštejemo nekaj dejstev, zakaj je dežurni **NUJNO POTREBEN!**

Prvič, najbolj smo razočarani mi sedmošolci, saj smo se že v petem razredu veselili prostih dni na

glavnem hodniku v družbi simpatičnega varnostnika Mirka. Čeprav se je "služba" dežurnega na pogled zdela simple, to še zdaleč ni bila. Revez je moral dan pred dežurstvom v trgovino in tam osušiti svojo denarnico za nekaj sto tolarčkov, nato pa je moral težko breme prenašati še vso pot do šole. Ko so nam po šesti uri želodčki že prav pošteno krulili, je le-ta odprl vrečko bonbonov in nas dobrodušno nahranil. Zdaj pa le recite, g. ravnatelj, če ni bil pravi srček, saj so nam takrat že upadale učne moči. Poleg tega je velikokrat rešil

učence iz zagate, ko so pozabili domačo nalogo. Kot pismoša je s pismi dolga leta povezoval bodoče pare naše šole, varnostniku pa je delal družbo, ko jo je le-ta najbolj potreboval. Mnoge matere ne bodo zvedele slabih (dobrih) ocen svojih otrok, saj se bodo brez pomoči dežurnega na poti na govorilne ure izgubile med številnimi hodniki naše šole. Poleg tega pa bi pomagal najti razred marsikateremu prvošolčku. Brez dežurnega učenca smo tudi vsi ostali totalno izgubljeni!

XX sedmošolki

Brez zapor z Jonasom

Četrtek, 29. september. Dan kot vsi drugi: razlaganje snovi, nenapovedano spraševanje, mogoče vmes kratka kontrolna ali prosta ura (?!). Ampak za nas 20 srečnežev ni bilo le to. Za nas je bil to dogodek življenja? leta? dneva?, ki ga ne bomo tako zlahka pozabili. Šli smo namreč na snemanje priljubljene oddaje *Brez zapor*.

Kot vedno je moralo biti nekaj narobe. Moj voznik, Ninin brat, je zaradi nevemkaterega razloga zamudil zbor pred šolo. Zato smo se mi štirje (spotoma smo šli še po Ninino sestrično) odpravili v Ljubljano šele deset čez sedem - snemanje pa je bilo že ob pol osmih. Zato se je obrnil proti

avtocesti in ne boste verjeli - prišli smo še prezgodaj!

Kakšen drenj pred vhomom! Saj je bila samo oddaja in ne nevemkakšna zanimivost. Pa še to ni bila dvorana, ampak hangar, v katerem je nekaj luči, nekaj kamer, televizij in veliko žic in kablov. Seveda je bilo veliko ljudi brez vstopnic in so si oddajo ogledali "na črno". Zato so morali prinesiti nekaj plastičnih stolov, mi pa smo se drenjali na lesenih stopnicah (jaz osebno ne, saj je bilo med mano in "sosedom" še dost plača za še enga, ostali revčki pa so si morali dihati za vrat).

Vsebine oddaje vam ne bom razlagala - če ste jo zamudili, ne

bo katastrofe. Le to povem, da so bili glasbeni gostje Magazin in Kingston, pogovarjal

pa se je z novopečeno misico Mišo. Zanimiv je bil čas pred začetkom oddaje, ko nas je Jonas učil, kako naj ploskamo. Za vzpodbudo aplavza je rekel: "Kako glasno bi ploskali, če bi sedaj vstopil Stojan in bi ga mahnil po gobcu?!" ali "Kako glasno bi ploskali, če bi prišla Helena Blagne in bi na njej naredili škodo za štiri tisoč mark..."

Po oddaji se je šel preobleč v rumene kavbojke in nam "potalal" nekaj podpisov in nam, krikovcem, dal *KRATEK* intervju (ki sledi).

Krik: Koliko časa se pripravljáš na oddajo?

Jonas: Nič.

Krik: Kdo izbira goste in vprašanja za njih?

Jonas: Jest.

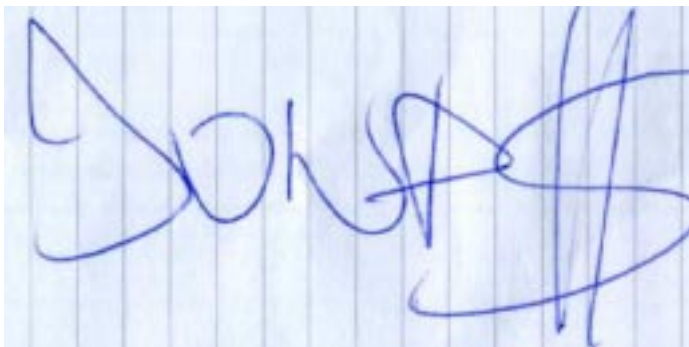
Krik: Koliko prostega časa imaš in kaj delaš, ko ga imaš?

Jonas: Jest sem zaseden med tednom eno uro, v četrtek od 20. do 21. ure, drgač sem pa frej.

Krik: Kaj bi še povedal za Krik?

Jonas: Hm, AAAAAAAAAAAAAA.....! (To je bil najglasnejši krik!)

Aleksandra, Nika

Jojo osvaja svet

Preprosto ponedeljkovo jutro. Prešernova šola še vedno stoji (na žalost). Varnostnik spet spi na klopi. V ravnateljavi pisarni spet nekaj ducat "tapridnih" učencev. Gospod Verber spet zamuja. Jutro, enako vsem tisočim prej.

Kot ponavadi z miceno zamudo - trideset minut prepozno - uletim v šolo. Ga šetam po hodniku... pol pa ...čak, čak, čak, kva paj to?!? Pa en cajta gledam... Ej, to pa je neki! Stopm do modela, pa se lih neki z guno stvarjo sil, k bi lahko bla podobna eni zadevšni, k u bližin tršic eksplodira. Zarad pomankanja prfoksov si tacga BUMA res ne mormo prvošt. Po se mu pa počas ud uzadi prbližma, pa mu spulm un iz rok. Čist mimgrede ujamem, da

je to JOJO. Pa se spomnm, da sem to že enkrat vidu u tistmu ameriškmu trilerju, k je una unga z jojotovo vrvico v ban zadavla.

Tako jojo dan za dnem osvaja svet. Sem poklicu tisto ta bogato teto z Lublane (od maminga strica ta druga sestrična iz petga kolena). To, da je komad skopuška, sem prav dobr izkusu, k mi ni hotla kupt gunga z lučkam, po sem pa kr enga neumesnga dobu (iz prve svetovne). K pridm nasledn dan v šolo, od mezinca na nogi do najvišiga lasa na glav ponosn na svojga pink jojota, zagledam okrog sebe šmekote z avtomatsko in računalniško vodenimi jojoti z bremzo pa lučko pr stran. Hitr sem

ga skril, da neb kdo vidu, kakšnga socialnga jojota mam.

Ej, stari, en teden sem rabu, da sem ugotovu, zakva prfoksa vsako uro najboljšiga jojota zaplen. Sem enkrat med odmorom čist po nesreč u kabinet čofnu, pa zagledam tršico, kako z unmu jojotam od prejšnje ure - gor pa dol, gor pa dol, gor pa dol. Pa naprej, pa nazaj, pa nazaj... Ma stara res obvlada. Sam isto kot vse ostale stvari se tud teli jojoti ne bodo dolg na scen obdržal.

Dan za dnem tone v pozabo, pol bo pa spet en cajta mir, dokler en pamž ne bo kej družga u šolo prvleku!

Krikec

Mladi in mediji

Letos je bila tema šolskega parlamenta zelo kočljiva: Mladi in mediji. O tem smo veliko govorili, vsi pa ste izpolnjevali vprašalnike, ki smo jih kasneje dodobra predelali. Danes, ko pišem ta članek, ga pišem s tem namenom, da vam predstavim življenje, v katerem je človek zasvojen z mediji, in pa življenje, v katerem človek jemlje medije kot kakšen dodatek.

"Ojla, mami!" reče Krikec, ko pride ob pol dveh iz šole.

"Živjo, kako je bilo v šoli, si dobil kakšno oceno?"

"Kva te pa briga! Dej mi raj sem prnes pilota od televizije pa radio dej bl naglas!"

Krikec se uleže na kavč, pritisne gumb na pilotu in šalta po programih. Ustavi se na programu, kjer Jean Claude Van Damm divja s pištolama v obeh rokah proti vlaku, na katerega namerava skočiti. Potem, ko je vsega napetega konec na teveju, se odloči, da bi bilo dobro narediti domačo nalogo. Usede se za pisalno mizo, prižge radio, odpre zvezek za fiziko in gleda vanj, zraven pa poje svojo najljubšo popevko. Čez nekaj

časa, okrog petih, pride domov oče in prinese revije, na katere Krikec plane in jih začne prebirati.

V njih je sama tračarija: "Brad Pitt in Jennifer Aniston hodita!"

Krikcu se zdijo te opravljive revije zelo zanimive in ne more se ustaviti, dokler ne prebere vsega.

Potem smo pa tam. Ura je že 5:30.

Zdaj je pa že čas za Princa z Bel Aira. Krikec hitro smukne pred televizijo in začne gledati z izbuljenimi očmi. Potem pride pet čez šest v dnevno sobo oče, ki bi čisto slučajno rad gledal nogomet, toda Krikec seveda ne popusti, na koncu pa seveda poražen v solzah odide v svojo sobo in se cmeri. Ko v glavi misli, kakšna velika krivica se mu je zgodila, ga bodo verjetno najbolj razvedrile računalniške igrice. Vklupi računalnik, igra igrice, kasneje pa še surfa po internetu. Tam dobi sebi podobnega nesrečneža za pogovor in z njim se pogovarja dve uri, morda več, nakar se spomni, da je ta dan oddaja Brez zapor. Teče do teveja in gleda za odajo Brez zapor še Prijatelje, Policijsko akademijo, Darma & Griega, Tri kamne od

sonca, Misijo: Nemogoče... in ura odbije že čez polnoč. Treba bo spat. Zleze v posteljo in do jutra sanja, kako je očeta, ki je hotel gledati nogomet, premagal v dvoboju in gledal Princa z Bel Aira.

Krikec ob pol dveh pride domov, poje kosilo in naredi domačo nalogo. Potem pokliče sošolca in ga vpraša, če ima kaj časa za ven. Približno eno uro je na svežem zraku, da se mu povmejo moči in že je pripravljen na svoj vsakodnevni trening kolesarjenja. S svojimi prijatelji se najprej razgiba, potem pa se odpravijo na kratek izlet po deželi. Seveda je ob delavnikih malo krajši. Ko se vrne domov, se oprha in poje kratko malico, da se okreпча. Po obroku malo počiva in si ogleda svojo najljubšo oddajo in se odpravi v sobo, kjer ponovi, kar so se v šoli ta dan učili. Nato gre ob lepem vremenu malo ven s prijatelji ali pa odpelje psa na sprehod. Ko se vrne, poje večerjo, umije zobe in zaspis s prijazno mislijo na naslednji dan. Torej kakšni bi radi bili?

Ana

Šolski ples

Ples, ples, ples...

Slaba dva meseca sta nas ločila od težko pričakovanega večera. Pred- pred- predpripravam so sledile pred- predpriprave, tem pa predpriprave. Če odmislimo večurne glavobole, bolečine (v trebuhu, rokah, nogah, ušesih in nosu), mravljinca na konicah mojih tac, neukrotljive lase, kožne izpuščaje, nekaj zimskih virusov, sem popolnoma prepričan, da je vse teklo kot po maslu. Medtem ko sem v ponedeljek zjutraj v

kopalnici totalno brez šusa zadensal svojo plesno točko, sem se v petek uro pred odhodom kot kupček nesreče zložil po tleh. Kaskaderska točka obrat tri siksti je šla po zlu. Načrt je uspeval, vse dokler se nisem na stopnici, ki je vodila v notranjost diskoteke, spotaknil in se z glavo zakopal v občestni kup snega. Ko smo vstopili, se je moja malenkost vse bolj približevala miški iz 7.b, zaradi katere sem na ples sploh prišel. X je večino časa preživela z drugimi fanti na plesišču,

jaz pa sem svojo žalost utapljal v sedemnajstem kozarcu skoraj neužitne koka-kole. Zadnji ples večera pa se je tudi meni nasmehnila sreča. Punčara, na kateri se ni trlo pogledov in je svoje modre oči skrivala za prameni svetlorjavih las, se mi je nasmehnila tako lepo, da sem brez premisleka odcepetal do nje in jo prosil za ples. Ob mirnih ritmičnih glasbah sem ji podaril svoj čar ..... jagodni žvečilni gumi. Happy and.

Ana in Maruša

Intervju z učiteljem računalništva

OSEBNA IZKAZNICA:

IME: Andrej

PRIIMEK: Koložvari

DATUM ROJSTVA: 18.6.1955 v Ljubljani

NEBESNO ZNAMENJE: dvojčka - rak

NAJ RAČUNALNIŠKA IGRA: Je nimam.

NAJ KNJIGA: Moja dolina od Jacka Londona, od naših pa recimo Feri Lainšček, Namesto koga roža cveti

NAJ FILM: Let nad kukavičjim gnezdrom, od zadnjih pa Armageddon.

NAJ IGRALEC/IGRALKA: Ljubše so mi seveda ženske, npr. Štefka Drolc, Irena Papas, Demi Moore.

NAJ PEVEC/PEVKA: Emelov Harris in njen Mister Sandman

NAJ SKUPINA: Genesis, Aerosmith

NAJ PESEM: I don't want to miss a thing. Sem pa tudi ljubitelj klasične glasbe. Najraje imam recimo Barcarolo.

NAJ PIJAČA: sadni jogurt

NAJ HRANA: Bolj čudno bo slišati, ampak to je pleskavica (ha ha ha) in pa slivovi cmoki moje tete Tinca.

NAJ BARVA: Sem ljubitelj bolj svetlih barv, rumene, čeprav tega ne nosim.

NAJ ŠPORT: Od letnih kolesarjenje in potepanje z nahrbtnikom, od zimskih pa plavanje v bazenu (ha ha ha).

NAJ ZABAVA: V družbi s prijatelji.

NAJ RAZVADA: Ja, to je pa ena moja huda slabost, ki jo moram priznati - to je čokolada, polnjena z lešnikovo kremo. Včasih mi je uspelo pojesti celo 100 gramov, danes pa ne uspem pojesti niti tretjino tega.

KRIK: Koložvari je nenavaden priimek. Od kod izvira? Moj oče je bil rojen v Prekmurju in od tam tudi izvira.

KRIK: Bolj madžarski torej? Ja, bo že držalo.

KRIK: Ali ste si ustvarili družino in ali imajo vaši otroci kaj računalniške žilice? Sem poročen, imam hčerko Barbaro, staro 14 let, ki se rada usede za računalnik, čeprav jo bolj zanima področje glasbe in interneta.

KRIK: Kje stanujete? V Lescah na Aljaževi 6.

KRIK: Obiskujete kaj disko ali kino? Disko zadnje čase bolj poredko. Rad obiskujem kino predstave, ampak ta želja ni bila velikokrat izpolnjena, ker sem bil

prepogostokrat zadržan.

KRIK: Katero zvrst glasbe najraje poslušate? Sem bolj izbirčen. Zbiram klasično glasbo, to je moj poseben svet, poslušam pa tudi popularno glasbo - rockenrol in podobno.

KRIK: Kako se najraje oblačite? Praktično. Nisem zahteven, razen do čevljev. Nič posebnega, skratka.

KRIK: Koliko ste bili stari, ko ste prvič sedli za računalnik? Mislim, da sem bil star 16 let.

KRIK: Katere šole ste obiskovali in kateri je bil vaš najljubši predmet? Srednjo elektrotehnično (Iskra) in Fakulteto za organizacijske vede, kjer sem diplomiral iz računalništva. V osnovni šoli je bil najljubši predmet fizika, na srednji pa predmet nelinearni elementi in vezja.

KRIK: Kdo je bil oz. je še vedno vaš idol? Moram reči, da jih imam več, srečo pa imam, da je med njimi tudi moj prijatelj. To je gospod Ivan Valant. V mladosti je bil to Francesco Mosser na športnem področju, na tehničnem pa dr. Smolej.

KRIK: Kaj ste počeli, preden ste začeli vsako jutro prihajati na Kidričevo 49? Bil sem zaposlen na inštitutu IRRS v Ljubljani, sodeloval sem v več mednarodnih projektih (in še sodelujem). Moj delovni dan je bil med peto in peto in bil je precej zanimiv.

KRIK: Zakaj računalništvo? To je vzgib že v mladosti. Naključje me je pripeljalo v svet elektronike in življenjska pot v svet računalništva. To se je toliko časa stopnjevalo, da lahko rečem skoraj do zasvojenosti.

KRIK: Kako izkoristite čas, ko niste za računalnikom in ali ste z njim zasvojeni? Zanesljivo sem z njim zasvojen. Del časa mi seveda ostane za družino in za hišnega ljubljjenčka, kužka, ki je zelo razvjen. Ime mu je Meda, kličem pa ga kar Stari. Na žalost jim posvečam premalo svojega časa in pozornosti.

KRIK: Katere »znamke« računalnikov priporočate za osnovnošolce? Tu ne bi delal reklame, vsekakor pa jim privoščim čim boljše opremo, ki deluje zanesljivo in ki bi dejansko podprla njihove potrebe.

KRIK: Če ni skrivnost; katerega imate doma? Mislim, da jih imam pet, so pa vsi hišne/domače proizvodnje.

KRIK: Je vaš urnik natrpan? Trenutno niti ne toliko, kot je bil.

KRIK: Vas jemljejo resno? Ja, občutek imam, da me jemljejo resno, čeprav obstajajo tudi izjeme.

KRIK: Menite, da današnja mladina presedi preveč časa pred računalnikom? Imam specifično mnenje: menim, da večurno sedenje pred računalnikom za mladino ni zdravo. Zanesljivo je tudi dejstvo, da nekvalitetna oprema, recimo zaslone, škoduje mladim očem in da to pusti neke trajne poškodbe tako na hrbtenici kot na očeh. Z nasprotnega stališča, če gledamo na računalnik kot na zasvojenost, pa sem mnenja: bolje računalnik kot droga.

KRIK: Kaj bi povedali tistim, ki bi želeli hoditi po vaših stopinjah? Spodbudil bi jih. Dejstvo je, da je to področje, ki se zelo hitro razvija in se še lep čas bo. Zanesljivo bodo potrebe po teh kadrih še velike, zato - le pogumno.

KRIK: Kaj bi želeli povedati oz. svetovati učencem? Pri

računalništvu se je treba lotiti zadeve s ščepcem strokovnosti in ni dovolj samo velika zagnanost. V tem navalu zagnanosti se včasih pozablja na strokovnost. Tako je včasih dobro prebrati, kaj ti računalnik odgovarja, in ne smo sunkovito »klikat«. Včasih hitreje prideš do rezultata, če pogledaš v kakšen priročnik ali pa pobrskaš po internet strani za kakšna navodila.

Intervjulara: Aleksandra

Kratko in jedernato... z gospo Berto Golob

KRIK: Koliko časa že pišete?

Dolgo. Od leta 1952. Kakšno leto več, kakšno leto pa manj.

KRIK: Kaj vam je pri pisanju najbolj všeč, kaj vam je najtežje?

Všeč mi je to, da znam napisati, kar želim. Doslej mi ni nič najtežje.

KRIK: Kaj priporočate mladim, naj berejo?

Zanimive in dobre knjige, pa tudi mladinske revije, kakršna je Kekec.

KRIK: Pišete bolj knjige za mlade ali pa ste napisali tudi kaj za odrasle? Tudi. Posebno sestavke v strokovne revije.

KRIK: Ali pišete tudi pesmi? Seveda. Že dolgo.

KRIK: Vemo, da ste učili verouk. Ali to delate še sedaj?

Da.

KRIK: Kdo je vaš vzornik?

Vsak dober in pošten človek.

KRIK: Kaj bi še povedali o sebi?

Rada imam življenje, naravo, dobre knjige in še marsikaj. Nimam pa rada domišljavih ljudi.

*Pogovarjala se je
Staša*

Ekskurzija za 8. razrede

Torek, 15. septembra 1998 (ekskurzija čez Vršič na Primorsko). Veselil sem se je že dolgo časa, saj vem, kako je lep ta del Slovenije. Pot nas je vodila mimo prelepih gorenjskih naselij: Linhartove Radovljice, Prešernove Vrbe, Čopove Žirovnice, Finžgarjevih Doslovč in Janševega čebelnjaka. Stari očak Stol jih ljubeče varuje. Ko smo se peljali mimo Jesenic, so v nas nemo zrlji zapuščeni plavži, v katerih so včasih pretopili vagono in vagono železove rude. Zeleni hribočki okoli Jesenic prekrivajo ostanke žlindre.

Po Zgornji savski dolini se cesta vije ob prelepi zeleni Savi Dolinki. Na desni so nas spremljale Karavanke, na levi pa strme, skalnate, prepadne Julijske Alpe. Občudovali smo čudovite turistične vasice z najbolj slavno Kranjsko Goro na čelu. Mimo neverjetnega izvira Save Dolinke (voda kar vre iz zemlje) smo si šli ogledat slavne slovenske smučarske skalalnice. Iz Kranjske gore mimo jezera Jasnice se je avtobus zagrizel v ovinke proti Vršiču. Pokrajina je bila že prezgodaj odeta v prelepo belo odejo. Nekaterim hudi ovinki niso bili ravno v veselje, saj jim je ponagajal želodec. Na vrhu pa so si oddahnili. Med vožnjo navzgor smo počastili spomin na ruske ujetnike, ki so gradili to cesto in jih je zasul plaz. To je bilo med prvo svetovno vojno. Ob nogah Ajdovske deklince smo se okrepčali. Pod snegom so se skrivale triglavske rože, ki so zrasle iz krvi zlatoroga, ki ga je pohlepní lovec ranil.

Janez Bedina, 8.b

Vršič. Veter, ki te je skušal odtrgati od tal in te pahniti v dolino, oči sošolcev, ki se kar iskrijo ob takem vremenu, megla, da se ne vidi doline. Bili so trenutki mraza. Ko smo se odpeljali s prelaza, se je megla odprla v sijočo dolino Trente, kakor da bi bila obsojena na

svobodo. Kamor je seglo oko, povsod same gore, drzne skalne ojstrice, nekaj gozda, kamor lahko še seže, mogočna pobočja najvišjih vrhov naše države. Med gorami nekaj vasi in mest. Najprej smo se ustavili v muzeju na Logu v Trenti. Mráz, ki nam je na Vršiču segal skozi vsako luknjo, je v Trenti prešel v toplo sonce, ki nas je grelo.

V Kobariškem muzeju pa smo se ustavili kar za nekaj časa, saj smo si morali ogledati kar precejšnji del muzeja. Že ob vhodu v muzej smo vedeli, kaj si bomo ogledali, saj smo pred vhom zagledali top iz prve svetovne vojne. Samo cev topa je bila težka kar tono in 60 kilogramov, premikal pa se je lahko samo po tirih. Ko smo si ogledali razne plakate, reliefe Julijskih Alp, smo prišli do ČRNE SOBE. Ta soba je bila drugačna. V tej sobi je bilo polno strahu, pomanjkanja, napora,

bolečine in smrti. Polno tega je bilo na slikah iz prve svetovne vojne. Opustošene pokrajine - topniška obstreljevanja so povzročila ekološko katastrofo. Najbolj je bil prizadet človek - vojak. Vojna je zahtevala čez milijon mrtvih, ranjenih in pogrešanih vojakov. Srhlijivi posnetki mrličev so nas opozarjali na to, da se človeštvo iz krutih vojn ni ničesar naučilo. Res srhljiv pogled, a nekateri se res ne zavedajo, kakšna katastrofa je vojna.

V manjšem prostoru ob velikem reliefu Posočja je postavljena kaverna, vajakovo bivališče. Kaverne so bile vklesane v goro ali kamen, opažene z lesom in zavarovane z

vrečami peska ter bodečo žico. V njej je bila skromna oprema: lesen pograd, obleka, telečnjak na žebliju, na mizi pa svečnik, ki je istočasno služil kot kozarec.

Odlomek iz pisma vojaka: Spimo v kaverni, trpimo mráz zaradi neprestanih snežnih viharjev, ki divjajo, odkar sem prišel sem. Vendar sem se že navadil. Nisem vedel, da bom lahko kdaj zaspal v takih nemogočih razmerah. A človek se vsega navadi. Pomisli, sedaj me tudi topovi ne zbudijo več. Izstrelke poznam že po zvoku: izstrelak kalibra 75 škripa, tisti 149 smrčji, kaliber 159 žvižga in kaliber 305 tuli. Drugače sem v redu in dobro se počutim. Ne objokujem in ne pogrešam preveč naših krajev. Pogrešam le vas, moji najdražji, ker ne vem več, če vas bom lahko še kdaj videl. Glede tega nimam moči. Še posebno ob večerih me prime domotožje in v mislih sem pri vas. To so hudi občutki.

Tako je opisoval vojak svoje življenje najdražjim. Tako se sanje razblinijo in v trenutku je vojak in vidi gore, reke in spet sliši grmenje topov.

Anja Grčar, 8.b

»Krasna si, bistra hči planin...« Srečanje s slovensko lepoticco med rekami. Vije se med belimi skalami, peni se, se umirja, še vedno je vsa živa kot takrat, ko jo je občudoval in oboževal Simon Gregorčič.

V Bovcu smo bili pretreseni nad posledicami velikonočnega potresa. Ubogi ljudje. Kje bodo prezimili? Čez Cerkljansko hribovje, ki je tako drugačno od visokih Julijcev, smo prispeli v Poljansko dolino. Še enega mojstra besede, ki danes hudo sameva v dvorcu na Visokem, smo pozdravili na naši poti domov. To je Ivan Tavčar. Polni vtisov smo prispeli domov, opiti od prelesti naše lepe domovine.

Janez Bedina, 8.b

Krikec zobozdravnik

Tako, dragi moji, ker dobro vem, da ste našega Krikca že pošteno pogrešali, smo se odločili, da ga zopet poiščemo. Bil je namreč v ilegali - opravljal je tajne naloge za CIO in FBI, torej je bil nedostopen. Tokrat smo ga ujeli v vlogi zobozdravnika, pravzaprav kot vajenca naše šolske zobozdravnice.

Uganjal je precej neokusne norčije, zato tisti, ki imate občutljiv želodec, raje prenehajte z branjem, ostali pa le pogumno naprej.

Vstopili smo v čakalnico naše zobne ambulante. Že s tem smo imeli probleme - pred ordinacijo je bila namreč ogromna gruča reporterjev in fotografov, ki so hoteli slavnega Krikca ujeti pri delu.

Zbasali smo se torej v čakalnico... Pri priči nam je vrata v ordinacijo odprla naša sicer zmeraj nasmejana in prijazna zobarca - in lahko smo razbrali drobne sledove strahu v njenih očeh in zaznali malce zaskrbljenosti na njenem obrazu. Medicinska sestra je

mrzlično nekaj zapisovala v kartoteko - in zdelo se je, da se ji roke rahlo tresejo. Tu je bil tudi Krikec. Naša ekipa se je potuhnila v kot s strogim navodilom, da ne smemo niti črhniti. Že to, da smo sploh lahko bili zraven, je bil ogromen privilegij.

Potrkalo je. Vstopil je majhen fantek - in se precej pogumno usedel na stol. Revez pač ni vedel, kaj ga čaka!

Njegova težavica je bila naslednja: majal se mu je zgornji mlečni zob, ki ga je - se razume - žrtvoval slavni zobni miški. Treba pa mu je bilo narediti še nekaj zvezdic in glede na to, da je bil asistent pri tem podvigu Krikec, fantova prihodnost ni bila ravno svetla!

"Ni problema," je rekel Krikec in si pljunil v roke (higiena, kot že veste, pač ni njegova vrlina).

Toda zobozdravnica ga je modro odrinila in mu naročila, naj ji le podaja instrumente. In Krikec se je postavil v asistentsko pozo (malo nerodno je stopil) in - ups - pa je

šel zobozdravničin stol po gobe.

"No, bo že šlo... Čeprav stoje..." Pa ni šlo.

Krikec je poleg stola kmalu onesposobil tudi luč, ko je butnil zobozdravnico, da ji je sveder zletel iz rok...

Poleg tega mu je uspelo, da je pregorela lučka za trditev zalivk, pa tudi mešalnik za "zvezdice" kar naenkrat ni več delal. Asistentka jo je za las odnesla s celo roko...

Prizor za bogove: nervozna zobarca, medicinska sestra, ki se zvija od bolečin, jokajoči malček v razbiti ordinaciji...

Ampak na koncu se je vse skupaj lepo izteklo.

A kako?

Ja, tako: Krikec je ves živčen sunil zobozdravnico v glavo, ta je s komolcem nokavtirala svojega malega pacienta in ... ne en, dva zoba sta bila zunaj, kot bi mignil. In to brez klešč!

Juhej! Hura! Le kako mi vedno uspe pričarati happy end?

Reporterji so Krikca sprejeli kot

kralja - kljub razsulu v ordinaciji in napovedi daljše bolniške odsotnosti obeh zdravstvenih delavk. Krikec se je pri priči ponudil, da ju bo nadomeščal; lahko je zobozdravnik in asistent v eni osebi. Zanj je to tamala malca!

Zato le pohitite v zobno ambulanto, preden se Krikec premisli in jo ubere kam drugam!

Neža

SLIKA: Kaja Omerbašič

MOJE SANJE

Vse, kar sem sanjal, bila si le ti,
zdaj poleg tebe srce se topi,
res si najlepša in rad te imam,
največji sem srečnež, odkar
te poznam,
vsa ta ljubezen v srcu tiči,
o tebi razmišljam vse dni in
noči,
najbolj na svetu sem srečen postal,
ko prvič sem videl te in te
spoznal,
zame na svetu tem lepšega ni,
kot to, da ljubezen med
nama živi,
ti moja si zvezda tam sredi neba,
ta zvezda le zame ljubezen
ima,
odkar sem spoznal te, te ljubim
močno,
saj punce, kot ti si, na svetu
ne bo,
ljubezen med nama je večja od
gora,
v srcu je globlja kot sredi
neba,
vse lepe stvari zdaj spominjajo me
na punco, ki meni
namenjena je.
To bil je zate le majhen pozdrav,
od fanta, ki vso ti ljubezen
je dal.

Klemen Lombar, 8.č

DROBTINICE NAJINE SREČE

Poljub iz ljubezni
najlepša je stvar.
In stisk nežne roke
v srcu je čar.
Nasmeh na obrazu
le sreče je dar.
Dokler to imava -
res srečen sva par.

Klemen Lombar, 8.č

JESEN

Jesen je prišla,
z njo dež in megla,
kratki so dnevi
in dolge noči.

Narava je v pisane
barve odeta,
veter močan
pa z listjem pometa.

Grozje smo obrali,
vince naredili,
da v dolgih večerih
bomo ga pili
in se od jeseni poslovili.

Miha Gaberšek, 5.a

JESENSKA

Odhaja poletje,
prihaja jesen,
umetnica in slikarka,
ki gozdove barva
in vse pozlati.

Odhaja poletje,
prihaja jesen,
listje šumi
in v plesu odpada,
da kmet še steljo dobi.

Odhaja poletje,
prihaja jesen,
zjutraj je mraz,
megla nas skriva,
čakamo komaj tople peči.

Igor Okorn, 5.a

PRAZNIK SAMOTE

Tiho, tiho odmevajo
glasni zvoki tišine,
zamračenost v naših srcih,
nemir v naši glavi,
bolečina v srcu.

Misel mi uhaja na grobove,
na te žalostne grobove.

Prepustim se mislim.

Črnina jih obkroža
v teh temnih dnevih,
dnevih žalosti, samote,
če si nekoga izgubil.

Daša Vervega, 5.a

Božič

Božič je čas, o katerem lahko
zavriskaš na glas.
Družina se zbere skupaj
ter proslavljajo do jutra.

Pojejo pečenko,
naredijo ledenko,
pokajo rakete
in vse skupaj je,
kot bi naredili polpete.

Pečenke več ni,
zdaj žalostni smo mi.
Toda kmalu se vsak razveseli,
ko darilo dobi.

Žana Leskovar, 6.c

Veseli čas

Alo, spet leto okoli je,
božič - čas za darila, ne?
Ah, kje poletje je že, kje pomlad?
Zima prišla je
in odšla bo,
ko se sneg stopi.
Alo, spet leto okoli je.

Božiček prihaja, govori:
»Ohoho. Kaj se tu zgodilo je?«
Je na vrsti že mrazek?
Alo, že silvestrovo je to.
Na sani, saj leto 99 je to!

Nina Rogelj, 6.c

Kemijska ljubezen

Rajski otoki, peščene plaže, delfini in tropske ribice... Vedno mi pomaga, če v kriznih trenutkih premišljujem o čem lepem. Ker se taki trenutki pojavijo večkrat med poukom, moje ocene niso nikoli takšne, kot bi si človek želel.

“Majšar, negativno.”

Če bi to negativno veljalo za izvide testa glede na virus HIV, nič ne rečem. Bila bi vesela. A na žalost je bila negativna kontrolna iz kemije.

Le kako sem lahko... Ne, pa toliko sem se učila. Naj gre v ...

Zvonec me odreši. Vsa razočarana in jezna do lasnih konic se sesedem na klop na hodniku. Super! Še ena negativna. Kljub učenju so moji možgani kot cedilo, če skozenj precedimo skodelico kompota.

Pogled na uro mi pove, da sem zamudila avtobus. Jezna se odvehem iz šole. Srečo imam. Čez pet minut pripelje še en avtobus. “Kaj pa, če je ne zastopiš?” ga oponašam.

“Pa rečeš profoksi, da ti še enkrat razloži.”

“Hvala, mami!”

“Saj ni nujno, da te profoksa strezne. Saj te lahko kdo drug.”

“Kdo drug. Veš da. Kdo?”

“Ja nekdo, ki mu je pač kemija jasna.”

“Takah je pa zelo veliko!” sem ironična. Saj sem lahko. Kemija se zdi bežno razumljiva samo Boži, Neci in Juretu, ti pa so vsi take sorte, da si kakšne velike pomoči od njih ni obetati. Seveda bi lahko pomagal tudi Janez, a uspeh potem ni zagotovljen.

“A je tebi kemija jasna?” sem zbadljiva.

“Še kar.”

“A me vlečeš? Potem pa tebe potrebujem.”

To je bil le hec.

“Kdaj pa to?”

“Kadar hočeš.”

Tudi to je samo šala.

“Zdaj.”

Ostrmim. Tole je zvenelo, kot bi fant mislil resno.

“Ja, a kar tukaj v avtobusu?! Nak, ne bo šlo.”

Moja postaja. Hvala bogu. Obrnem se, da bi rekla vsaj živjo, zdravo ali karkoli. Za mano pa on. Izstopiti namerava na isti postaji. Avtobus ustavi. Znajdeva se v mrzlem mraku.

“A greš potem?”

“Kam?” Ni mi jasno, kam cilja. Nasploh je v moji glavi precej oblačno.

“Na učno uro kemije.”

“Ne vem.”

“Odloči se. Nimam namena prenočiti na avtobusni.”

“OK,” rečem obotavljajoče. “Kdaj pa to?”

“Zdajle nimaš časa?”

“Imam,” se gladko izmuznem svoji vesti. Sonja lahko počaka. Saj ne ve, da sem bila namenjena k njej. In naučiti se moram kemijo. To je menda ja jasno kot beli dan.

Toda zdaj ni več beli dan. Noč se spušča. Jaz pa sem s hitrimi koraki sledila dolgolascu. Presneto. Še kar ne vem, kako mu je ime.

Pripelje me do križišča. Kolikor sem ga razumela - čez ta prehod naprej, za opečnato hišo levo in potem naravnost do bloka in...

Stopim na cesto. On me zgrabi za roko in potegne nazaj. Mimo švigne avto. Imam pa res srečo. Brez besed nadaljujeva pot do njegovega bloka. Njegova roka ne spusti moje, pa tudi moji je v njegovi čisto toplo.

Večer, ki je sledil, je bil čudovit. Nikoli si nisem niti v najbolj domiselnih sanjarjih predstavljala, da je učenje lahko tako... Sploh, če imaš tako dobrega učitelja, kot je Tomaž. Tako mu je namreč ime. Tomažu kemija ni samo še kar jasna, ampak jo razume do njenih temeljev. Zdaj vidim, kako zabita sem bila. Enačbe so res čisto preproste. Vse je ena sama logika s pičico znanja.

Na poti domov, v avtobusu, seveda na zadnjih sedežih, sem namesto na Sanjske otoke mislila na kemijo in Tomaža. Kemija je v bistvu zelo čustven predmet. Tomaž...

Da sem pozabila na Sonjo, tega se še spomnila nisem.

V petek smo imeli popravce. Vse se mi je zdelo smešno lahko. Če bi na naši šoli učil Tomaž, bi vsi imeli pozitivno. Ne bi bilo popravcev.

Pisala sem pet. To je bila prva petica te vrste v zgodovini Eve Majšar. Knedlarca mi je naklonila par besed.

“Bravo, Majšar. Pobjedila si se.”

Še isto uro sem bila vprašana. Vem, zakaj. Ker Knedlarca ni mogla verjeti svojim očem, da gre za Majšarjevo, ko je popravila kontrolno. Prepoznala me je po neponovljivi zverženi pisavi. Ni bilo dvoma. Nakracala sem jo sama. Toda potem ji je njen kemijski um govoril, da sem prepisovala. Zato me je poklicala k tabli. Zнала sem za 4. Dobila sem vprašanje, ki naj bi ga znali rešiti le tisti s petko ali štirko iz kemije. Jaz pa sem bila novopečena odličnjakinja pri kemiji. Na to sem v svoji rešetasti glavi pozabila.

Popoldne pokličem Tomaža po telefonu. Povem mu za kemijo. Štirica mi da razlog, da ga obiščem. Sonja bo pač morala še malo počakati. Prižgem televizijo.

“So we must end this relationship, because there is no chemistry between us.”

Ugasnem TV. Takih traparij ne bom poslušala, še manj gledala. Med nama s Tomažem JE kemija. Ljubim kemijo!

Teja

Prva prava ljubezen

“Tina”, se je zaspano zadrta mami. “Pojdi v trgovino!” Še med počitnicami mi ne dajo miru. Človek je enkrat na leto na morju, pa se nihče ne ozira na to. Sicer pa, brez veze, da se sekiram, saj sem tega že navajena. Vstala sem, se pretegnila in odšla ven. Tam me je z veselim repkanjem pozdravila Gaja - moja psica. Bil je že svetlo. Jutranja svetloba sonca in nežno šumenje morja v bližini so spremljali glasovi škržatov, ki so neutrudno ponavljali svojo pesem dan za dnev, leto za letom. Z jeznim pogledom sem se ozrla proti prikolic, kjer sta spala moja starša. Doma si tega nikoli nista privoščila. Seveda! Na morju sem za delo zadolžena jaz.

Med potjo sem se že dodobra zbudila in postala sem prav zadovoljna, saj je bil dan čudovit, čeprav nikjer ni bilo žive duše razen nekaj starejših ljudi, ki so se sprehajali in občudovali lepote narave po potkah, ki so se prepletale po goli zemlji in posušeni travi. V trgovini sem kupila mleko, kruh in čokolado. V trafiki na drugi strani ceste pa nekaj razglednic za prijatelje in sorodnike. Na poti nazaj sva se ustavili na travniku, da se je Gaja lahko razdivjala. Čez nekaj časa je po potki pritekel fant. Ko naju je zagledal, se je ustavil in se počasi približal. Takoj sem ugotovila, kdo je, saj so mi to povedale tresočče se noge in rdečica na obrazu. Bil je on. Že nekaj dni ga opazujem in se mu plaho nasmiham. Kadar se srečava, se mi totalno utrga. Oblije me najhujša rdečica, kolena se mi tresejo kot za stavo, ko pa me pogleda, je vse, kar lahko naredim to, da pogledam v tla. Čeprav sem naslednjo sekundo besna nase, to ne pomaga. In zdaj, stoji tu poleg mene, ves čudovit, s kratkimi hlačami in nabildano postavo.

Gleda me in se mi smehlja. Ne vem, zakaj spet pogledam v tla. Takrat pa pokliče Gajo, ta pa vesela priteče k njemu. Še to! Čudovito, parfektno, genialno. Vsak dan molim, da bi ga srečala, sedaj pa le nemo stojim in gledam Gajo, ki veselo skače za palico, ki jo meče on. Pogleda me in me vpraša, kako je ime psu. S cmokom v ustih mu povem, potem pa spet izginem v sen obnemelosti.

Stopi do mene in se mi predstavi: “Jaka sem, kaj pa ti?”

“Tina”, sem skoraj neslišno izdabila.

“Aha, Tina,” je ponovil. “Koliko si stara?”

“14 let,” sem odgovorila. “Pa ti?”

“16 bom drugega avgusta,” se mi je nasmehnil.

“Saj to je jutri,” sem vzkliknila. Še zdaj nisem dojela, da se pogovarjam z njim, ko me je vprašal, če bi šla z njim v disko, da bi proslavila njegov rojstni dan. Fant, ki ga že toliko časa opazujem in sanjam o njem, me vabi ven. “Seveda grem,” sem skoraj zakričala. Problem so le moji starši, ki imajo nekakšno teorijo o fantih, seveda samo tistih, ki so všeč meni. Manj jih je, bolje je. Punca pazi se!

Pospremila sem ga do trgovine in zvedela, da je naredil prvi letnik gimnazije, da obožuje divje mačke, igra na kitaro in posluša rock. Popolno, naravnost popolno, kot v sanjah, najlepših sanjah. Zdaj so bili težava le še tastari. Ej, sploh ni bil problem, ne vem kje, se je njuna teorija o fantih izgubila.

Zmenjena sva bila na tistem travniku, kjer sva se zjutraj srečala. Oblekla sem svojo najkrajšo miniko, črne bulse in črno majico. Res sem totalno zažgala. V disku sva nekaj časa plesala, potem pa sva odšla na plažo, se usedla na kamen in se

pogovarjala. Kar naenkrat me je objel, se mi približal in me poljubil. Tako nežno, da sem si želela, da bi ta poljub trajal večno. Bil je najlepši, kar sem jih kdajkoli dobila. Pogledala sem ga v oči. Imel je tako lepe oči, njegov nasmeh, njegova koža, njegovi lasje, vse je bilo popolno. Gledala sva v zvezde, se pogovarjala o ljubezni in usodi. Ko je bila ura pol dveh, sva se počasi odpravila. Prijel me je za roko in me gledal. Sploh ne vem, kaj vidi na meni osmošolki. Nisem luštna in sem predebela za svojo velikost. Še enkrat sem ga pogledala, da sem se prepričala, da ne sanjam. Ne, to niso bile sanje. Bila je resničnost, čudovita resničnost. Ko sva prišla do poti, kjer sva se ločila, me je še enkrat pogledal se sklonil in takrat... Prišla sem domov vsa zasanjana. Ne da bi se zmenila za mamina radovedna vprašanja, sem odšla spat. Naslednje jutro sem že navsezgodaj hitela v trgovino. Mogoče zato, ker nisem mogla spati, mogoče zato, da bi ga spet videla. Verjetno je bilo tisto drugo, saj sem bila zaljubljena kot še nikoli. Toda ni ga bilo. Zvečer sva bila spet zmenjena, da greva na pijačo. Komaj sem čakala, dan pa se je vlekel v nedogled. Ob pol devetih zvečer sem ga že čakala na travniku. Prišel je, seveda točen. Imela sva se še bolje kot prejšnji dan, poljubi pa so kar deževali. Všeč mi je bilo, še več, uživala sem. Na obali sva ležala na tleh in se pogovarjala. Vse je bilo čudovito, dokler naju ni zmotil trop mularije, ki je šel na nočno kopanje. Šla sva. Na potki sva se poslovila, Jaka pa mi je povedal, da gre jutri s starši v Pulo obiskat prijatelje in mi obljubil, da se greva pojutrišnjem skupaj kopat. Naslednji dan sva z Gajo na plaži preživljali dolgočasen dan, vse dokler se ni poleg mene pojavil

najlepši tip, kar sem jih kdajkoli videla. Pobožal je Gajo in me vprašal, če je moja. Začel je pogovor in nisem imela kaj, kot da se pogovarjam. Imel je blond lase in modre oči - tista fora, na katero padajo vse ženske. Že ko sem se razgovorila, sem se nenadoma spomnila na Jaka. Medtem ko je bil on pri prijateljih, sem jaz pustila, da me je osvajal najlepši predstavnik moškega spola. Pogledal me je in me vprašal, kaj me teži.

Ne da bi mu odgovorila, se je nasmehnil in dejal: "Če imaš resnega fanta, povej, pa ti ne bom več težil, če pa ni to, se ne sekiraj.

"Kaj naj mu rečem? Imela sem Jaka, hkrati pa me je neznana sila vlekla k Mateju (njegovo ime). Imela sem občutek, kot da ve, o čem premišljuje. Rekel je, da ve, kako se lahko prepričam. Sklonil se je k meni in me nežno poljubil. Ta poljub je bil čaroben. Ko se je odmaknil, sem ga brez premisleka poljubila nazaj. Začudeno me je pogledal, ugovarjal pa ni. Zvečer sem sama sedela na skali in premišljevala, kaj naj storim. Obadva sta bila čudovita. Vendar ne morem imeti dveh fantov hkrati, to mi je bilo jasno. Težka odločitev je bila pred mano in za trenutek sem hotela pozabiti nanjo, a nisem mogla. Naslednji dan je Jaka prišel pome, da se greva kopat. Obadva sva bila precej zadržana in niti enkrat se nisva poljubila. Vprašala sem ga, kaj mu je, a mi ni odgovoril. Sedela sva tam, gledala v vodo in premišljevala. O čem? Kaj premišljuje on? Kaj ga teži? Ve zame in Mateja. To je bilo skoraj nemogoče, saj sva bila skupaj le en dan. Ali vendar? Nisem prenesla tišine, zato sem ga vprašala o težavah. Dolgo časa sem vrtala vanj, ko je končno povedal, da je pred njim težka odločitev in da ne ve, kako naj jo reši. Nisem ga več spraševala.

Jaz ga v mislih obtožujem, da me vara, on pa trpi. Nežno sem ga objela, za kar mi je bil zelo hvaležen. Spet se mi je prikupil nekoliko bolj kot Matej, spet nisem bila prepričana v svoje odločitve. Bila sem na razpotju, nisem vedela, kaj naj storim. Po tistem poljubu z Matejem sva bila zmenjena za disco. Nisem vedela, kako naj to povem Jaku. Vendar me je rešil, preden sem spet zrasla situacijo in sam rekel, da zvečer ne more z mano ven.

Oblekla sem se čisto običajno, bularje, kratko majico in kavbojke. On pa je bil tako čudovit, da sem ga komaj prepoznala. Prijel me je za roko in poslal poljub na lice. Odšla sva v disco, kjer sva se noro zabavala, vendar sem ves čas mislila na Jaka. Zdaj, ko bi mu morala stati ob strani, sem mu obrnila hrbet in ga zapustila. Z Matejem sva odšla na pomol in tam gledala v vodo. Postalo me je sram. Moje dejanje je bilo naravnost podlo. Vse, na kar sem lahko mislila, je bil Jaka. Ali ga sploh cenim? Še nikoli v življenju nisem doživela toliko lepih trenutkov, kot sem jih v tistih dveh dneh z Jakom. Prišla sem do spoznanja. Resnično zaljubljena sem bila v Jaka. Mateja sem imela samo zato, ker sem bila sebična. Hotela sem imeti še več, čeprav sem imela že več kot dovolj. Že po prvem poljubu z Matejem bi morala stran. Spet sem vse zrasla. Jaka je bil predober zame, nisem si ga zaslužila. Morala sem proč. Stran od Mateja, dokler lahko še kaj rešim. Obrnila sem se in brez pozdrava odšla. Matej je klical za mano, a se nisem ozirala. Tekla sem po plaži in se pod drevesom obupana sesedla. Jokala sem, jokala in hlipala, a ni bilo nikogar, da bi me potolažil. Ali pa? Zagledala sem ga, kako nekaj metrov od mene sedi in ječi. Bil je Jaka. Šla sem do njega in ga

objela. Držala sem ga tako močno, da bi ga skoraj zadušila. Vendar mu je bilo vseeno. Pogledal me je, me pobožal po laseh in se mi nasmehnil: "Vedel sem, zate in za Mateja. Bil je moj najboljši prijatelj. Nikoli si ne bi mislil, da je lahko tako "dober" prijatelj tako pokvarjen. Ko sem mu povedal zate, je takoj zgrabil priložnost, da bi dokazal, da je pri puncah boljši od mene. Včeraj se je hvalil, da te je že osvojil in da si zdaj samo njegova. Vedel sem, da če te bom silil, da se odločiš, bom vse samo še poslabšal. Hotel sem te posvariti, saj mu nobena še ni rekla ne." "Očitno sem prva", sem se v solzah nasmehnila. Poljubil me je, spet tisti stari, prvi in najlepši poljub, spet, spet in spet. Pozabila sem že na Mateja, na tega čudovitega fanta s to neizbežno željo po osvajanju ženskih src. Zdaj je bilo konec. Samo jaz in Jaka. Skupaj, brez težav in skrbi, sama zabava. To je največ, kar sem lahko pričakovala od prve zares velike ljubezni. Srečna sem zato, ker sem našla takega fanta, ki mi kljub tej slabi izkušnji ni zameril, ki me ni obsojal in s katerim sem lahko delila vse, čisto vse. To je bilo zame dovolj. Moje življenje je bilo popolno.

Maruša

Izdano prijateljstvo

Drrr. Končno. Bil je že skrajni čas, da se oglasi zvonec. Dan je bil res zamorjen. Najprej sem bila vprašana biologijo in sem dobila nezadostno; nato smo pisali slovenščino - pa se mi niti sanjalo ni, o čem pišem; pri matematiki sem dobila minus, ker sem bila zopet brez domače naloge. A se sploh nisem sekirala, saj mi je šlo po glavi samo eno: ljubezen. Ljubezen, ki me spremlja že od začetka šolskega leta. Zaljubljena sem namreč v fanta, ki hodi v drugi letnik, jaz pa sem v prvem. Zanj ne ve še nihče, niti moja najboljša prijateljica. Danes ji nameravam povedati. Zato sem tudi komaj čakala konec pouka in najinega srečanja v kavarni zraven šole. Približno ob petih sva se dobili. Takoj ko me je zagledala, je butnila: "Kaj pa je s teboj?" Izstrelila sem kot iz topa:

"Zaljubljena sem."
 "Zaljubljena?" se je začudila. "Hitro, povej mi vse od začetka do konca." In tako se je začel najin pogovor. Povedala sem ji vse podrobnosti. Na koncu sem še dodala: "Prosim, nikomur ne povej. Dokler ne bom dodobra pripravljena, da bi se soočila z njim, tega nikomur ne omenjaj."
 "Seveda, molčala bom kot grob." In že je ni bilo več.
 Moram priznati, da mi je kar odleglo, ko sem se razgovorila in me je poslušal človek, ki mu zares zaupam.

Torek. Danes smo imeli pouk ob osmih. Ko se stopila v šolo, me je kar zmrazilo. Na klopci nasproti našega razreda je sedela Polona. Ob njej je stal Marko, moja velika ljubezen. Objemal jo je, nato sta se začela poljubljati in kot v sanjah

odplula mimo mene. Ampak toliko zasanjana Polona le ni bila, da mi ne bi hinavsko pomežiknila.

To je bilo pa že preveč! Stekla sem v stranišče, se zaprla in jokala toliko časa, dokler se nisem umirila. V naslednjem odmoru sem stopila do Polone in jo vprašala: "Zakaj?"

Smejala se je in rekla: "Saj si vendar sama dejala, da še nisi pripravljena soočiti se z njim. Pa sem te rešila te hude preizkušnje."

Komaj sem lovila sapo. Še sama ne vem, kako sem iztisnila skozi zobe: "Najino prijateljstvo je končano."

Rekla ni nič, le smejala se je in stekla k Marku.

Ostala sem sama s svojo žalostjo, jezo in razočaranjem.

Tjaša Obrulek

ZA KNJIGOJEDCE

Spoštovani knjigojedci!

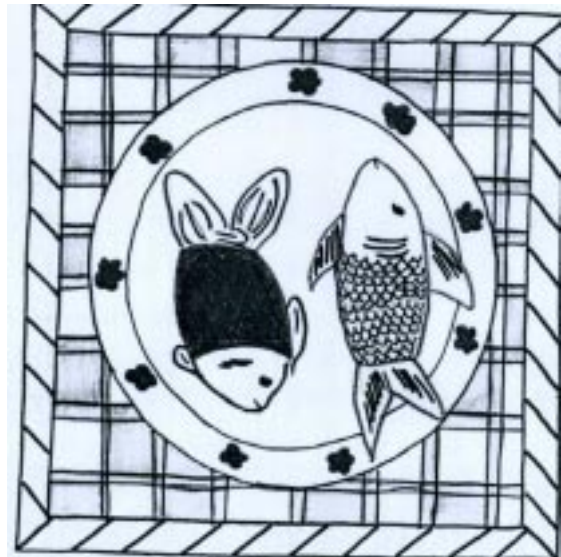
Ker dobro vem, da zadnje čase ne berete drugega kot razne Josipe Jurčiče in Ivane Cankarje, ki jih imate za domače branje (ki pa vas, kokr se jest spomnim - ne veselijo prov. zlo), sem se odločila, da vam v roke porinem par dobrih knjig, da boste raje brali, kot pa gledali Kassandro.

Tu je torej - samo za vas - ena od štirih "blazno resnih knjig" Dese Muck: **BLAZNO RESNO O SEKSU**.

In ker ste superinteligentni in že kar veste, o čem teče beseda, vas ne mislim dolgočasiti z raznimi vsebinskimi scenami, torej: Če se bojite, da vam bo v straniščno školjko padel dojenček ali če ste izgubili štorkljino številko - lauf po knjigo in prijetno branje!

Za tiste malo bolj zainteresirane, ki imate skoraj celo knjižnico že v malem prstu, pa še ena **p o s l a s t i c a**: **Š T O P A R S K I V O D N I K P O G A L A K S I J I**, Douglasa ADAMSA. In morda, če se boste naučili štopati razne vesoljske ladje, vam niti osnovne šole ne bo treba končati. Tako. Naše geslo je: **S t r e b u h o m z a k r u h o m (i n s k o l e s o m p o k n j i g o) !**

Neža

Sanja Vujinovič, 6.b

Intervju s frizerko Rado

KRIK: Koga frizirate?

Vse po vrsti, odrasle in otroke.

KRIK: Kakšna frizura je trenutno najbolj v modi?

Kratka z barvastimi prameni.

KRIK: Ste se kdaj zmotili in naredili drugačno frizuro, kot jo je hotela stranka?

Hvalabogu še nikoli.

KRIK: Kaj se vam zdi najzabavneje pri friziranju?

Striženje modernih frizur.

KRIK: Ali raje delate s kratkimi ali dolgimi lasmi?

S kratkimi delam raje in laže.

KRIK: Ali vam je kdaj pred dokončanjem frizure že kaj zmanjkalo in je niste mogli dokončati?

Ne, nikoli; kaj takega se mi ne sme zgoditi niti v sanjah.

Spraševala je Dana

Intervju s kozmetičarko gospo Dunjo Vovk

KRIK: Opišite nam vaš poklic.

Moje delo obsega splošno nego obraza ter posebno nego mozoljaste, suhe in zgubane kože.

KRIK: Zakaj vam je ta poklic všeč in kdo vas je navdušil?

Moj poklic mi je všeč zato, ker rada delam z ljudmi in sem vesela, če jim lahko ustrežem. V ta poklic me je pripeljal splet različnih okoliščin.

KRIK: Katero kremo priporočate proti mozoljem?

Priporočam kolekcijo Dayenne.

KRIK: Zakaj ravno to?

Zato, ker sem jo preizkusila že na mnogih strankah z mozoljasto kožo in uspehi so bili zelo dobri. Da pa kozmetika res učinkovala, ja osnovno pravilo najprej redno in temeljito čiščenje obraza in šele nato uporaba kreme.

KRIK: Ali mislite, da je pametno prekrivati mozolje s pudrom?

Mozolje lahko prekrivamo s pudrom, vendar jih moramo pred tem dobro očistiti, drugače se bodo še povečali.

KRIK: Kaj priporočate za ličenje najstnic?

Najstnice naj se ne ličijo preveč. Če pa se že, potem naj bo make-up nežnih, nevsiljivih barv.

KRIK: Katere pripomočke rabite za nego obraza?

Najbolj pomembno orodje so moje roke in pa luč z lupo, uporabljam pa tudi različne aparate, kot so ionoforeza, vapozone, masažni pripomočki in drugo.

KRIK: Kaj je najbolj primerno za puljenje obrvi?

Nič drugega kot pinceta.

KRIK: Katera znamka je najboljša za make-up?

Vse znamke dobrih kozmetičnih firm so primerne, vendar naj vsak po osebni izbiri poišče najboljšo za svojo kožo.

Intervjuvali sta: Ema Javornik Cregeen in Danijela Davidovič, 5.a

Kako shujšati?

1. Ko boš lačna, žejna ali oboje:

Prinesi si črnočni kruh in kozarec mlačne vode. Usedi se. Izklopi svoje misli. Zdaj pa pojej svojo potico in popij gosti sok. Pa dober tek!

2. Ko bi se razgibala, pa ne veš, kako in kaj:

Poskusi z lahkim šprintom do Italije. Če so ti ljubši hribi, se lahko čez stari Ljubelj odtelovadiš v Avstrijo.

3. Ko bi gledala TV:

Začni z oponašanjem filmskih likov. Bolj ko se boš vživela, bolj boš zgubila kile. Za začetnice priporočava Tarzana, Georga iz džungle, kasneje Forest Gumpa in tako naprej. Uspeh ne bo izostal.

4. Vsak drugi dan v tednu se obleci v Esmeraldo. Obvezna barva obleke: zelena. Nato pa hajd čez mest! Učinek bo skoraj hipen - porabila boš ogromno KJ energije, ko boš bežala pred hordami oboževalcev.

Čimveč shujšane sreče ti želita Prekla Fižolec in Toni Res

THE POWER OF GOODBYE

Your heart is not open so I must go
 The spell has been broken... I loved
 you so
 Freedom comes when you learn to
 let go
 Creation comes when you learn to
 say no
 Walk away
 You were my lesson i had to learn
 I was your fortress you had to burn
 Pain is warning that something's
 wrong
 I pray to God that it won't be long
 Walk away
 There's nothihg left to try
 There's no place else to hide

Learn to say good-bye
 I yearn to say good-bye

Vesna

ostal v spominu Joe s pesmijo The
 Wolf.
 Imela sem se super in komaj že
 čakam naslednjega koncerta.

Dolores Regancin - Matelič, 7.c

Koncert skupine KELLY FAMILY v Ljubljani

Julija je bila v Ljubljani popularna
 skupina Kelly Family. Seveda sem
 bila med nestrpnimi gledalci tudi jaz.
 Komaj sem čakala, da bo ura pol
 devetih, ko bodo pridrveli na oder s
 pesmijo When the Boys Come into
 Town. Koncert je trajal dve uri in pol,
 se pravi do enajstih. Nastopili so vsi

Punk

Kanček sovraštva, ščepec besa ter
 veliko jeze in tu je nov način glasbe,
 obnašanja, pristopa, drža - PUNK.
 Punk se je zbudil s skupinama MC
 5 in Stooges. Ti dve skupini pa še
 ne igrata pravega punka. Postavili
 sta le slabo vidne smernice za

There's no greater power than a
 power of good-bye
 Your heart is not open so I must go
 The spell has been boken... I loved
 you so
 You were my lesson I had to learn
 I was your fortress
 There's nothing left to try
 There's no place left to hide
 There's no greater power than a
 power of good-bye

razen Jimmyja, ki ga je nadomeščal
 njihov bratranec Adam. Bila sem v
 prvi vrsti, da sem lahko vse natančno
 videla. Ko je varnostnik nosil
 Paddyja na ramenih, sem mu dala
 vrtnico, on pa mi je stisnil roko.
 Neko dekle mu je dalo klobuk, tako
 da je bil prav smešen.
 Za konec so nam zapeli še dve
 pesmi, in sicer Because It's Love
 in I Can't Help Myself. Najbolj mi je

naslednje generacije. Predvsem za tak,
 kot so Iggy Pop, ki si je - kot za
 atrakcijo na odru - rezal žile. Nedvomno
 pa je največja, najboljša in najglasnejša
 še zmeraj skupina Sex Pistols. Na
 sceni so že od leta 1976/77. Vendar
 pa zanje še danes ni jasno, ali so bil
 začetki skupine zaviti v meglo, kajti
 njihov menedžer je bil Malcom
 McLearn, ki pa je bil lastnik erotične
 trgovine, in čisto možno je, da je bila ta
 skupina le reklamna poteza.

Po prihodu Sex Pistols je pravi punk zaživel v najčistejši obliki. V tem obdobju so nastale najbolj znane in najkvalitetnejše punk skupine, kot so: Clash, Sham 69, X-Ray Spex, Penetration, Buzzcocks, Doamned, Siouxsie & The Banshees, Vortex, Rezzilos, Boys, Stranglers, Jam, Heartbreakers, Vibrators, Members...

Vendar pa je punk počasi začel zgubljati svojo čistost. Založbe so opazile vse večje zanimanje za tako zvrst glasbe, zato so začele podpisovati pogodbe na veliko. Vsak »malo bolj odštekani« je lahko prišel do kar čednih vsotic.

Čeprav je punk izgubil svojo čistost, so nastali nekateri dobri bendi, kot so: Skids, Undertones, Stiff Little Fingers, Generation X, Angelic upstars, Cockney, Rejects, UK subs, Ruts, Exploited anti nowhere in League.

Po tem pa je svet zajel »new wave«: elektro pop, ater dance, hardcore, blitzcore.

Punk gibanje je zajelo tudi Slovenijo. Tu je sigurno še danes ena najboljših skupin Pankrti. Na tem področju sta odlični tudi skupini Buldogi in Lublanski psi. Nastale so tudi nekatere dobre skupine: Niet, Vice ofenziva, Čao pi*ke, Šund, Kuzle.

Punk je počasi začel propadati,

čeprav to ne pomeni, da je »dead«. Prav gotovo nastopi vprašanje, zakaj je punk sploh nastal.

- V šestdesetih letih je bila mularija že pošteno dolgočasena.

- Ker niso imeli denarja za kvalitetne inštrumente, so ti pogosto škripali in piskali.

- Večina »glasbenikov« pa nikoli prej ni videla, kaj šele igrala inštrumentov. Se pravi, so bili slabo ali pa sploh nič podučeni o glasbi.

- Seveda pa ne smemo pozabiti vsega besa, upora, jeze ter sovraštva, ki so ga mešali v glasbo, zato je ta agresivna. Zvok je nečist. Punk ni le glasba, je tudi eden od načinov izražanja upora. Predvsem so ga izražali še z oblačenjem, frizuro, ki je bila nenavadno kratka in utrjena, da so jim lasje stali pokonci. Ženske so se ličile predvsem tam, kjer je to najgrše prišlo do izraza. Seveda pa so obvezne tudi varnostne zaponke in verige.

Vsekakor ne smemo pozabiti, da bo punk živel, dokler bo na svetu kanček sovraštva, ščepec besa ter veliko jeze.

Ajda

Green day

Dobro znana punk-rock skupina je

zaslepila sceno nekje leta 1994. V tem času pa so posneli šest albumov - vsi so enako kvalitetni, čeprav je med najbolj prodajanimi predvsem Dookie, ostali pa so še Smooth Kerplunk, Insomniac, Nimrod, B-sides. Green day-ovci pa so začeli svojo uspešno kariero le zato, ker so jim drugi rekli, naj ne začnejo.

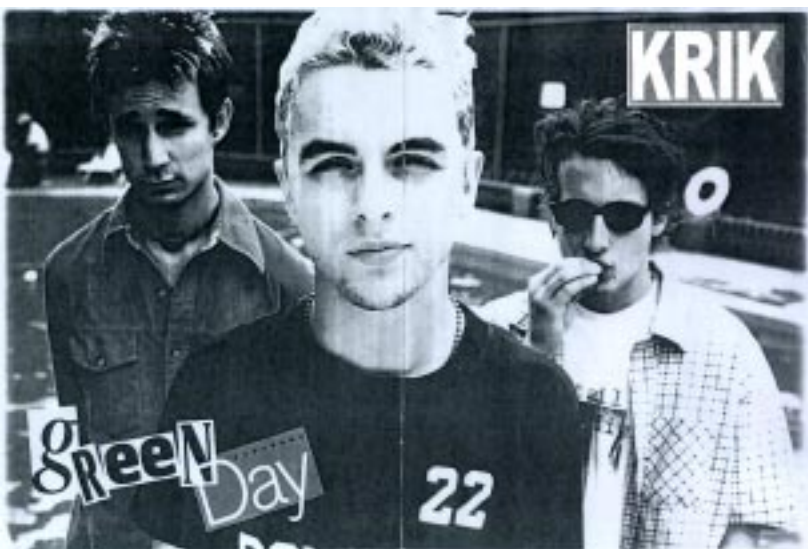
Green day so tričlanska skupina. Billie Joe, rojen leta 1972, 17. februarja. V številčni družini je bil od šestih otrok najmlajši. Drugi je Mike Dirnt, s pravim imenom Michael Pritchard, prav tako rojen leta 1972, 5. aprila. Preživljal je težko otroštvo, saj je bila njegova mama odvisna od heroina. Tretji član pa je Frank Edwin Wright, rojen leta 1972, 10. septembra.

Skupina naj bi nekje v novem letu začela snemati grozljivko, v kateri bi igrali in poskrbeli za glasbo. Film naj bi posneli v letu 1999.

TIME OF YOUR LIFE

Another turning point
a fork stuck in the road.
Time grabs you by the wrist;
directs you where to go.
So make the best of this test
and don't ask why.
It's not questions
but a lesson learned in time.
It's something unpredictable
but in the end it's right.
I hope you had the time of your life.
So take the photograph
and still frames in your mind.
Hang it on a shelf
of good health and good time.
Tattoos of memories
and dead skin on trial.
For what it's worth,
it was worth all the while.
It's something unprecipitable
but in the end it's right.
I hope you had the time of your life.

Ajda

The mask of Zorro

Zorro - zakrinkani maščevalec

Dogajanje je postavljeno v kraj Santa Ana v Kaliforniji leta 1821, kjer vlada zlobni španski guverner in diktator Don Rafael Montero. Strah in spoštovanje skuša pridobiti s pobijanjem naključnih izbrancev iz ljudstva. Po robu se mu postavi Zorro, zakrinkani jezdec, izvrstni mečevalec in heroj množic, ki v sebi združuje lastnosti Supermana, Spidermana ter Robina Hooda. V nekaterih (absurdnih) trenutkih celo skače in pleza po obzidju, kot da nanj sploh ne delujejo zakoni gravitacije. Lahko bi celo rekla, da je to predhodnik Batmana. Svoj bič (med drugim) uporabi tudi kot vrv - zavihti ga okoli droga za zastavo in z njim poleti nad množicami kot Tarzan. Z obzidja skoči na svojega konja Tornada, ki točno (!) ve, od

kod bo priletel njegov gospodar, kakor to stori tudi Batmanov Batmobil.

Antony Hopkins je upodobil »Zorra v pokoju« - Don Diega De La Vego, ki vpeljuje v posel mečevanja svojega naslednika Alejandra Murieta. Ta se zaljubi v Diegovo dolgo ne videno hčer Eleno (igra jo Catherine Zeta - Jones), ki si jo je prilastil njegov smrtni sovražnik Rafaelo. Zasedba igralcev in scenarij sta dobra, čeprav nekoliko predolgemu filmu primanjkuje odrezavosti in zgoščenosti. Privlačni Banderas kot Zorro Junior in hladnokrvni, brutalni ameriški vojaški poveljnik Harrison Love, ki ga je upodobil Matt Letscher, se v zaključnem prizoru spopadeta z meči, vmes pa si izmenjata še oster

dialog. Istočasno pa se na isti način nedaleč stran bojujeta Diego in Rafael. Zmagata (kot vedno) najboljša in najplemenitejša.

Glasba ustreza ritmu filma in v najbolj energičnih trenutkih mečevanja stopi v akcijo španski flamenko, ki vse skupaj še bolj začini.

Ta romantično-avanturistični film je produciral najbolj znan med znanimi producenti Steven Spielberg.

Zorra je ustvaril že davnega leta 1919 policijski reporter in pisec šund romanov Johnson McCulley. Že naslednje leto so ga preselili na filmsko platno, Walt Disney pa ga je razvlekel v serijo z Guyom Williamsom. Se ga kdo spomni? Jaz tudi ne!

Aleksandra

Mesto angelov

V GLAVNIH VLOGAH: Meg Ryan, Nicolas Cage, Dennis Franz, Andre Braugher

REŽIJA: Brad Silberling

SCENARIJ: Dana Stevens

Meg je igrala kirurginjo, Nicolas pa je bil angel. Mesto, v katerem je živela Meg, je bilo polno angelov. Bili so oblečeni v črno in niso imeli kril. Imeli pa so nenavadno lastnost: ničesar niso čutili. Če se je kateri od angelov naveličal "biti angel", je skočil s kakšnega visokega objekta in postal... človek.

Meg je operirala pacienta, ki je imel težave s srcem. Bolnik je umrl. Meg je bila na robu živčnega zloma, saj doslej še nikoli ni izgubila pacienta. Pri delu jo je pozorno opazoval eden od angelov - Nicolas. Zaljubil se je vanjo in postal njen angel varuh. Spremljal jo je na vsakem koraku. Meg ga seveda ni videla. Če pa si

je zaželel, se ji je lahko pokazal. Tako sta se поблиže spoznala. Meg ga je povabila k sebi. Ko sta pripravljala večerjo in je Nicolas rezal zelenjavo, se je večkrat urezal v prst. A seveda ni ničesar čutil in tudi kri ni pritekla. Meg ga je spodila iz stanovanja.

Po kratkem času sta se spat našla, a kmalu zopet zgubila stik. Meg ja namreč imela pacienta, ki je iz angela postal človek. Učlovečeni angeli pa so bili tudi edini, ki so lahko prepoznali prave angele, četudi jih niso vedno videli. Pacient je Meg povedal, kako angel lahko postane človek. Meg pa je bila prepričana, da je Nicolas premalo požrtvovalen, zato se mu je muhasto izmikala. Nicolas je spoznal, da je Meg ženska njegovega življenja in da ne more živeti brez nje. Odločil se je, da se bo vrgel z objekta in postal človek.

A pot mu je prekrizal neki Megin znanec in jo zasnubil. Meg se je odločila za življenje z njim, a to je bila kratka zveza.

Nicolas je spet našel Meg. Tudi ona je spoznala, da je Nicolas pravi zanjo in da morata ostati skupaj. Ker je bil Nicolas po skoku ves krvav, mu je Meg rekla, naj se oprha, sama pa se je medtem s kolesom odpeljala v trgovino. Pot ji je prekrizal tovornjak in Meg se je zaletela vanj. Obležala je na cesti. Nicolas je medtem prišel izpod prhe in začutil, da nekaj ni v redu. Stekel je po cesti in prišel do hudo poškodovane Meg. Vzel jo je v naročje in po licu mu je spolzelo nekaj grenkih solz. A tudi njegova velika ljubezen ni mogla premagati zakonov narave. Meg mu je umrla v rokah.

Vesna

Hokej na ledu

Hokej je hitra, dinamična igra, ki so jo izumili v Kanadi v 70. letih prejšnjega stoletja. Danes hokej igrajo skoraj po vsem svetu. Na začetku so ga igrali na zamrznjenih ribnikih in jezerih brez ograje (v hokejskem žargonu bande), kasneje pa so začeli graditi hokejske dvorane.

Smisel te igre je, da s hokejsko palico spraviš plošček za vratarjev hrbet, torej v nasprotnikov gol.

Hokejsko moštvo mora sestavljati najmanj deset igralcev in dva vratarja. Poleg njih morajo biti

prisotni na tekmi še trener, tehnični vodja, zdravnik (pri bogatejših moštvih so zraven še maserji, trener vratarjev in pomočnik trenerja).

Tekme navadno trajajo trikrat po 20 minut "čiste igre". Pred začetkom tekme je ogrevanje na ledu (15 minut). Moštva pred tem opravijo še ogrevanje "na suhem", kjer ponavadi naredijo raztezne in gimnastične vaje.

Hokej igram že osem let in sploh ne razmišljam, da bi ga opustil. Igram v prvem ali drugem napadu

na položaju desnega branilca. Igram vsako tekmo ne glede na to, v katerem napadu sem, saj se napadi menjavajo skoraj vsako minuto, kajti to je naporna, hitra igra, zato so obremenitve nog velike.

S soigralci se dobro razumemo. Veliko časa preživimo skupaj, saj imamo treninge skoraj vsak dan (povprečno štiri treninge na teden in tekma ob koncu tedna - sobota ali nedelja). Poleg tega se ob začetku sezone vsi udeležimo enotedenskih priprav. Takrat odpotujemo v slovaško mesto Zvolen, kjer odigramo tudi nekaj tekem. Zelo veliko težav, tudi osebnih, rešimo skupaj.

Do sedaj sem si na svoji hokejski poti nabral že kar nekaj odličij. Najraje imam medaljo, ki sem jo dobil za osvojeno drugo mesto v državnem prvenstvu. Zame je to poleg drugega mesta na neuradnem svetovnem klubskem prvenstvu v Zell am seeju največji uspeh.

Sanje vsakega pravega hokejista se zaključijo v Najmočnejši Hokejski Ligi (NHL), te sanje so tudi moje.

Matej Grubič, 8.a

Predstavljamo: Matic Kokalj

KRIK: Zakaj si se odločil za hokej?

Z očetom sva nekega dne odšla na derbi Olimpija - Jesenice in igra me je navdušila. Tako sem se pri priči vpisal k Triglavu.

KRIK: Koliko časa že treniraš?
Sedmo leto.

KRIK: Ali si zadovoljen s pogoji v klubu?

Lahko bi bilo bolje. S treningi bi lahko začeli malo prej.

KRIK: Kakšno vlogo imaš v moštvu?

Sem napadalec in igram na levem krilu.

KRIK: Kolikokrat imate treninge?

Štirikrat na teden po uro in petnajst minut.

KRIK: Kateri so bili vaši največji uspehi?

2. mesto na državnem prvenstvu in zmaga na mednarodnem turnirju v Avstriji.

KRIK: Kdo je tvoj vzornik in zakaj?

Ed Kastelic zaradi svoje moške

igre.

KRIK: Zakaj tolikokrat rečemo, da je hokej moška igra?

Zato, ker se veliko igra na moč in je med igralci dosti ne prav nežnih kontaktov, tudi pretepov.

KRIK: V katerem klubu bi nekoč najraje igral?

V Avstriji pri Feldkirchu.

Jure

SNOWBOARDING

Snowboarding ali po slovensko deskanje na snegu je med vse bolj priljubljenimi športi med mladimi. Pa tudi starejši navdušenci se najdejo. Ta šport se je v Sloveniji pojavil pred dobrimi desetimi leti, ko so prvi "šmekoti" začeli uletavati na smučišča z dilami, ki so jih kupili v tujini ali pa so jih naredili kar sami doma.

Seveda smo se vsi obračali za njimi, kot bi bili deveto čudo. Toda ni trajalo dolgo, ko je Elan začel izdelovati snežne deske. Bordanje se je pri nas šele začelo razvijati, medtem ko so v Ameriki že organizirali tekmovanja.

V zadnjih letih se je deskanje na snegu tudi pri nas zelo razširilo. Dobili smo še enega izdelovalca desk (Goltes) in tudi tekmovanja so se pričela.

Tako kot pri alpskem smučanju imamo tudi pri bordanju več stilov: race, alpin, freeride, freestyle. Prva dva načina sta namenjena polaganju

vožnji po celcu, skokom, halfpipu in ostalim ekstremnim doživetjem na snegu.

Druga dva sloga sta namenjena

V Sloveniji dobivamo vse več bordališč, na katerih imamo borderji svoje proge, kjer lahko izvajamo vragolije, ne da bi pri tem ogrožali koga drugega. Pa se kljub temu še kdaj zgodi, da človek ponagaja redarju na smučišču ali pa se skregaš s težakom, ki borderjev ne prebavlja in dobi živčni zlom zaradi tega, ker si slučajno fural pred njim ali celo jupnil predenj.

Bordanje je super šport, poln enkratnih užitkov! Če še niste poskusili, storite to čimprej. Najbolje že to zimo!

Jaka

Šolsko športno društvo

Na naši šoli potekajo številne športne dejavnosti. Danes vam bomo predstavili ODBOJKO. Treninge obiskujejo učenke od 5. do 8. razreda. Boljše bodo sestavljale šolsko ekipo, ki bo zastopala našo šolo na različnih tekmovanjih.

Pa si pogledjmo, kako poteka trening. Dekleta se v garderobi preoblečejo v kratke hlače in majice. Pri tem opravilu je dosti smejanja in vpitja. Preden odidejo v telovadnico, si obvezno nadenejo ščitnike. Ko končno ugotovijo, da niso na govornih in smejalnih vajah, začnejo z resnim delom. Ker so se toliko časa obirale, jih ga. Zadražnikova pošlje desetkrat v tek okrog telovadnice. Nato jim naloži ogromno razgibalnih vaj ter za posladek še 2-krat 30 trebušnjakov in sklec.

Tako. Dekleta so dobro ogreta. Postavijo si dve mreži. Imajo še eno uro časa za igranje.

Najprej trenirajo servise, nato

zabijanje, bloke. Ob koncu sledi še tekma. Danes so se morale še posebej potruditi, ker smo bili na obisku mi. Moram priznati, da jim je vse, česar so se lotile, kar dobro uspevalo, in da so bile prav prepričljive.

Za piko na i so morale podreti mrežo, narediti še trebušnjake in sklece. Ga. Zadražnikova res nima nobenega usmiljenja. A kaj hočemo: za uspeh se je treba potruditi!

Tjaša Obrulek

Špela Zaplotnik, 8.b

Intervju z Janezom Strnišem

Najprej nekaj besed o streljanju kot športu.

Športno streljanje oblikuje močno, psihično zdravo in trdno človeško osebnost. Prispeva k razvijanju sposobnosti močne koncentracije, vztrajnosti in prisebnosti. Vse te lastnosti pa je mogoče doseči le z vztrajnim delom, osebnim prizadevanjem ter sistematičnimi in radnimi treningi.

Osnovno načelo športnega streljanja je: doseči pri težkih pogojih za streljanje čim večjo natančnost.

KRIK: Koliko ste bili stari, ko ste začeli streljati?

Osem let.

KRIK: Zakaj ste se odločili ravno za strelstvo? Doma sem bil v Predosljah in tu so na šoli imeli strelski krožek. Obiskovala sta ga že moja starejša brata, pozneje pa se nam je pridružila še naša najmlajša; to je bila sestra Mija.

KRIK: Kdo je vaš vzornik?

Seveda je to najboljši slovenski strelec Rajmond Debevec.

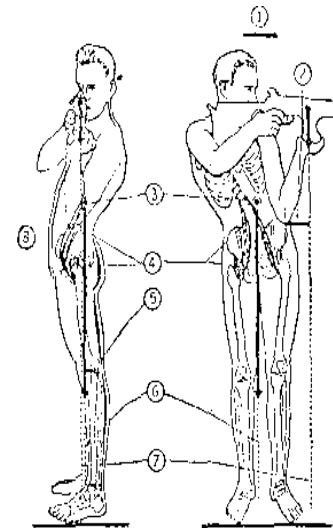
KRIK: Nas zanima vse "naj". Koliko je težka najtežja puška?

Kar 6 kg; to je puška ANSCHUCH.

KRIK: Morda smo koga navdušili za streljanje. Kam se lahko obrne?

Če bi kdo rad streljal z zračno puško, je vabljen vsako sredo ob osemnajstih v Predoslje. Verjetno veste, kje je salon pohištva ARK MAJA. Torej v istem nadstropju desno, zadnja vrata na levo.

Spraševala je Vanja

sl. 18

Stoječi položaj streljanja

1. Sila teže puške, ki vleče strelca naprej, je manjša
2. Komponenta sile težišča puške je manjša in težišče puške je bližje telesu strelca.
3. Splošni center težišča celotnega sistema pade na sredino podparne površine telesa, to je bližje desnemu stopalu.
4. Pasivni - sproščeni del mišičnega sistema.
5. Pojčeno delo veznega aparata (ligamentov).
6. Šmer težišča celotnega sistema.
7. Šmer težišča puške
8. Izbočeni del telesa

45

Kaj "IN" in kaj je "OUT"

IN

čop
kitke
jeans kavbojke
bulerji
jojo
bordarske hlače
bordanje
rolkanje
motor
računalnik
hlače na zvonc
skin head

OUT

prekratke hlače
čevlji
kikle
piflanje
špecanje
bele nogavice
hlače na korenček

Krikec je obstal pred oglasno desko in onemel. Prebral je: DESET POČIVALNIH RESNIC

1. Delo je napor.
2. Rodili smo se utrujeni in živimo zato, da počivamo.
3. Ljubi svojo posteljo kot samega sebe.
4. Počivaj čez dan, da boš lahko ponoči spal.
5. Če je delo zdravje, naj živi bolezen.
6. Ne delaj danes, kar lahko storiš jutri.
7. Od prevelikega počivanja še nikdar ni nihče umrl.
8. Delaj manj, kot zmoreš, in tisto, kar zmoreš, prepusti drugemu.
9. Če vidiš koga, ki počiva, mu pomagaj.
10. Če te prime, da bi delal, sedi in počakaj, da te mine.

Maja Knific

PET MINUT ZA LEPO VEDENJE

Domnu je Maja precej pri srcu. Zadnjič se je na šolskem igrišču takole postavljaj pred njo: "Dons sm zamudu šolo. Prepozn sem se zbudu. Na brzino sm POŽLAMPOV (1) liter kakava, de bi kej POŽRU (6), pa ni blo časa. Pol sm pa pol ure iskou GATE (2) pa ŠTUMFE (4). Pol me je pa še na SEKRET (3) prjel. K sem pršov v šolo, sm pa KOZLOU (5). Sm tolk revček zgledov, de me učitelca ni nč kregala zarad zamude. Hecn, a ne?"

Kaj misliš, ali bo Domen s tako "izbranim" jezikom res osvojil Majino srce?

Kaj mu je odgovorila Maja, boste izvedeli, če v razpredelnico vpišete besede, kot vas vodijo številke, zraven pa še lepše izraze. Nato s

številkami označene črke prenesite v spodnje kvadratke. Ali se strinjate z Majo? Upam.

Sandra in Branka

HOROSKOP

OVEN

Napeto pričakuješ zimo, saj imaš takrat ponavadi srečo v ljubezni. Letos pa s tem ne bo nič. Zadovoljiti se moraš s starimi prijatelji. Prav nič ti ne bo škodovalo, če se začneš učiti za kontrolko.

RAK

Raki ste po naravi nekoliko zadeti. Zima te bo streznila. Utegne te doleteti velika sreča in boš vprašan književnost. In to ravno takrat, ko te bo zadela Amorjeva puščica. Seveda se ti ne bo niti sanjalo o Prešernu.

TEHTNICA

Res se mi smiliš. En vodnar te je tako zmešal, da imaš pred očmi kar plesne vaje srčkov. Ampak to ne bo dolgo trajalo. S svojim milim pogledom te bo kmalu očaral neki rak. Ocene bodo temu primerne.

KOZOROG

Čeprav si kozorog, pozabi na tisto zgubo in si poišči simpatijo med vodnarji, raki ali ovni. Ne pozabi na razgibanje. Od gledanja Zadražnikove v gibanju ni še nihče shujšal.

BIK

Predstavniki nasprotnega spola se kar mečejo za tabo. S čim neki ti to uspeva? Žepnine bo vsak mesec manj. Preveč si se zagledal v neko kozoroginjo. Ne skrbi. Sneg te bo ohladil.

LEV

Čeprav si kot lev glavni, te svet predstavnikov nasprotnega spola ignorira. Namesto da rineš z glavo skozi zid, si raje privošči kakšen

redilni posladek, vrzi se na kavč in glej očarljive oči Mela Gibsona.

ŠKORPIJON

S tabo se trenutno ne dogaja nič pretresljivega. Lepo bi bilo, če bi bil bolj varčen in bi se pozimi grel s kakšno tehtnico. Če te pa to ne zanima, se zarij med knjige in premlevaj pravila v matematičnem zvezku.

VODNAR

Kot vodnar si zelo aktualen. Lahko se primerjaš s kakšnim bikom, same ne tako, da te bo slišal. Okrog tebe skačejo same lepote in lepotci. Toda pozor! Brez muje se še čevelj ne obuje.

DVOJČKA

Za vas je značilno, da ne morete biti pri miru. Zato boš vso ekstra energijo porabil na šolskem igrišču, ko bo zapadel sneg. Med veselim kepanjem boš zadel tisto pravo osebo. Kdo ve, kaj bo še iz tega.

DEVICA

Prvi cveki so se že dobro prilepili nate. Seveda je za to krivo slabo vreme in pa nadležni učitelji. A če ti gre že v šoli slabo, bo šlo pa v ljubezni dobro. Sreča bo potrkala na prava vrata. Le glej, da jo boš slišal.

STRELEC

Veš, ti si pa razred zase. Amor te je imel za tarčo, a so njegove puščice zgrešile. Možno je, da te bo v kratkem presenetil vakšen vodnar ali vodnarka. A na tvojo srečo ne bo nič resnega. Si že nakupil darila? Pohiti!

RIBI

Vodnarji so na delu, vendar jih ti vztrajno zavračaš. Bolj so ti pri srcu trmasti biki, gospodovalni levi, strastni škorpioni in nerodni strelci. Vendar z njimi letos ne bo nič. Pazi, da ne zapraviš vseh možnosti.

Vesna

Smeh v šolskih klopeh

PRI KEMIJI (PRI SPRAŠEVANJU)

UČITELJ: "No, Krikec, kar sam si zastavi vprašanje."
KRIKEC: "Kako dokažemo ogljik?"
KRIKEC: "???" Krikec premišluje. Hmmm.
KRIKEC: "Ogljik dokažemo z zelenim plamenom?"
SOŠOLCI: "Ha ha ha!"
UČITELJ: "EPP. Zastavi si drugo vprašanje."
KRIKEC: "???" Tišina.
UČITELJ: "No, Janezek, pa ga ti vprašaj."
JANEZEK: "No, Krikec, kako dokažemo ogljik?"
KRIKEC: Tišina.
UČITELJ: "Kdo ve?"
GENIJALEC IZ PRVE KLOPI: "Ogljik dokažemo s pooglenitvijo."

PRI ZGODOVINI

UČITELJICA: "Kaj veš o soški fronti?"
KRIKEC: "V soški fronti je bilo pet front."
UČITELJICA: "Kje so Avstrijci napadli Italijane?"
KRIKEC: "Avstrijci presenetijo Italijane na soški fronti na krfski obali."

PRI ANGLEŠČINI

UČITELJICA: "Kje pa imaš zvezek?"
KRIKEC: "Mi je že pretekkel."

Šale

Krikec prinese v šolo podpisano spričevalo.

UČITELJICA PREBERE: "Videl in nabuta! Krikčev oče."

PROFESOR BIOLOGIJE: "Kako se imenujejo deli, ki jih imajo rastline za razmnoževanje?"

KRIKEC: "Oprostite, pri rastlinah sem pozabil."

PRI BIOLOGIJI: "No, Krikec, ti pa zdaj lepo povej, koliko kosti imaš v telesu?"

KRIKEC: "Najmanj 2500."

UČITELJICA: "Zakaj pa me nisi včeraj poslušal, ko sem razložila, da je v človeškem telesu najmanj 200 kosti."

KRIKEC: "Saj sem! Ampak jaz sem danes zjutraj jedel sardine."

RAZVEDRILO

UČITELJICA: "Kdo je bil Krištof Kolumb?"

KRIKEC: "Ptič."

UČITELJICA: "Kaaaaaj?!"

KRIKEC: "Ali še nikoli niste slišali za Kolumbovo jajce?"

UČITELJICA: "Povej, Krikec, ali je samostalnik hlače ednina ali množina?"

KRIKEC: "Zgoraj ednina, spodaj dvojina."

UČITELJICA: "Jutri bo cepljenje. In dobro si umijte roke."

KRIKEC: "A ta levo, a ta desno?"

SOŠOLCA SE HVALITA:

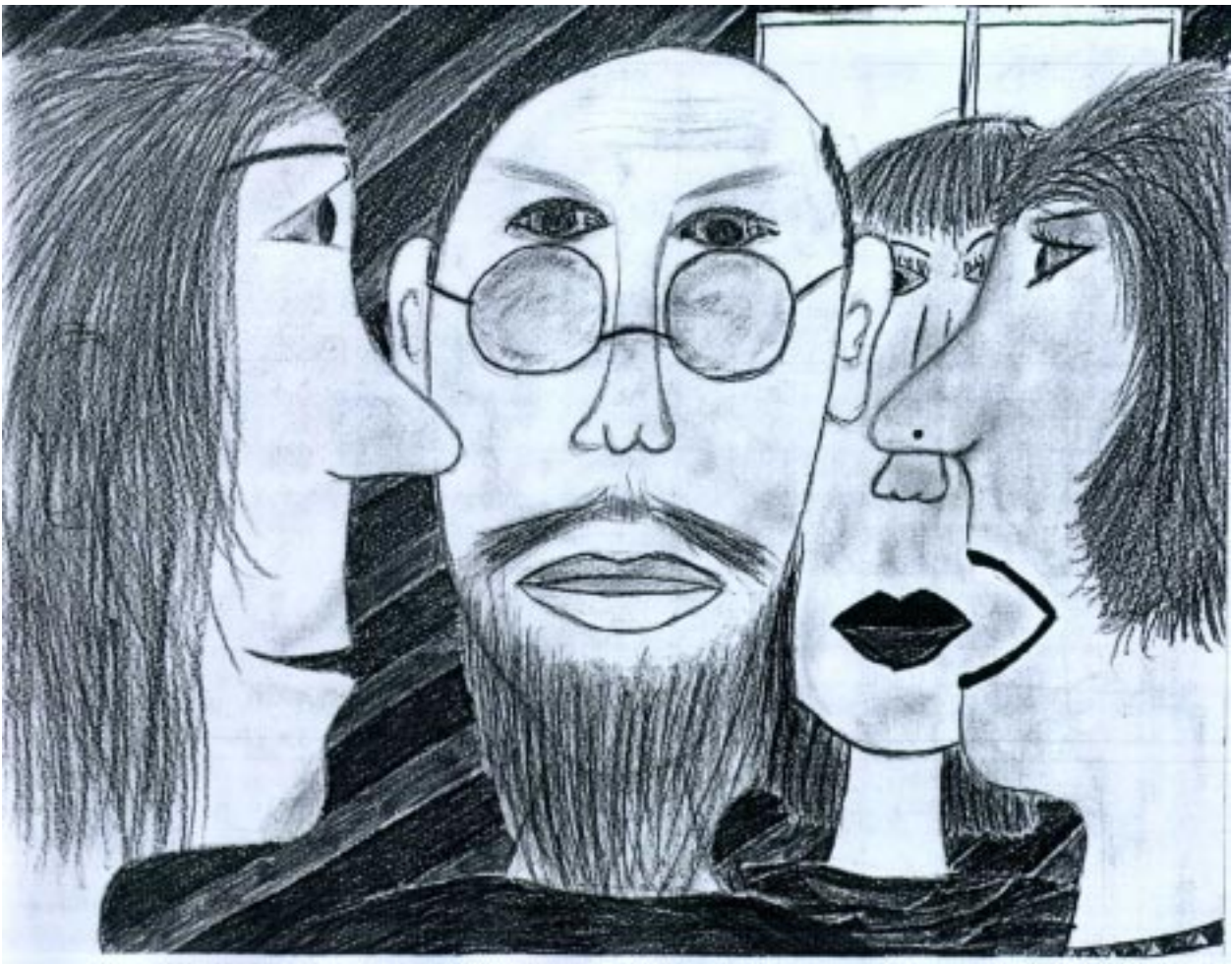
"Moj očka je sezidal Triglav."

"Naš stari ata pa je Mrtvo morje ubil."

UČITELJICA: "Krikec, kako imaš pa ti umazane roke!"

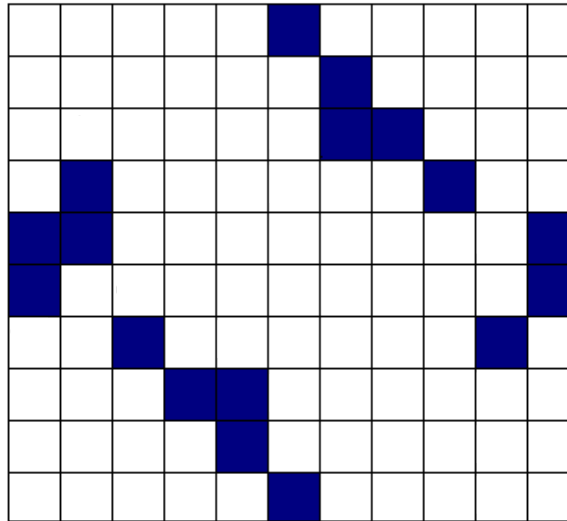
KRIKEC: "Ko bi vi videli šele moje noge!"

Nika

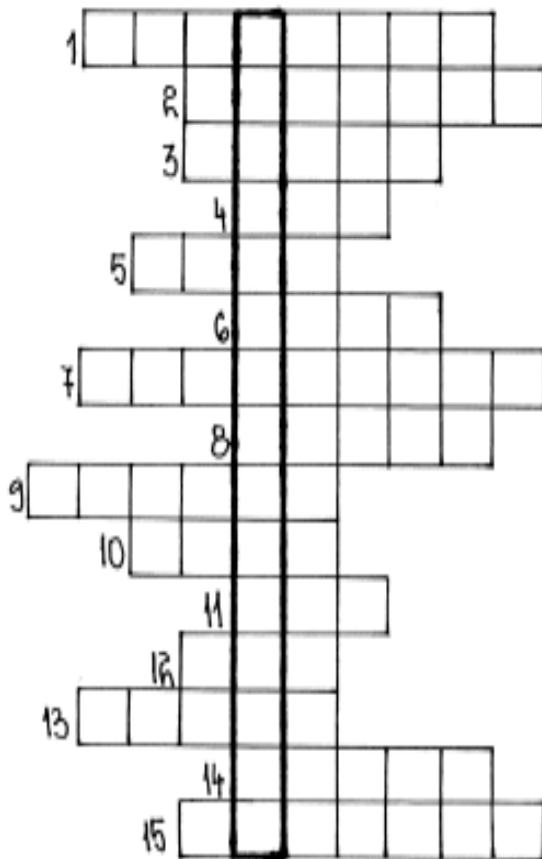

OSMEROSMERKA

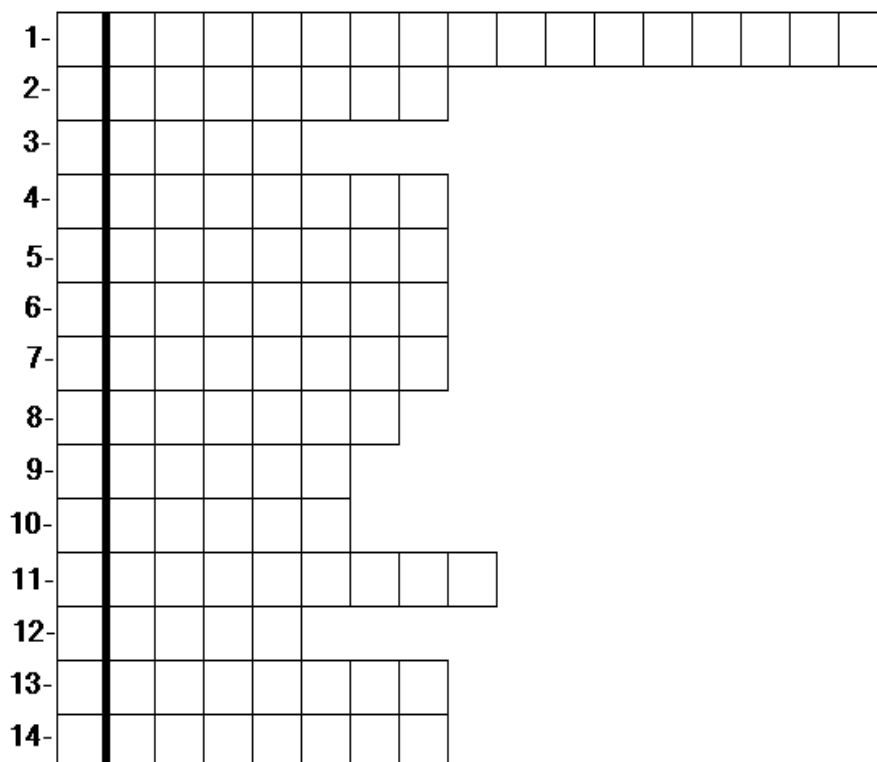
2 številki: 12, 86, 59, 81,
 3 številke: 414, 364, 794, 500, 629, 276, 470, 148,
 4 številke: 1333, 3513, 2852, 1892, 3192, 1791,
 5 številke: 15620, 27985, 48802, 31497, 18233,
 6 številke: 392888, 978140, 579658, 822609, 893125, 543745, 265474,
 7 številke: 7641724, 5245727,
 8 številke: 55476858, 45776118
 9 številke: 872462080,

SESTAVILA: Staša Blatnik

1. izboklina na delu telesa zaradi udarca
  2. prikrit nasmeh
  3. močan človek
  4. mongolski vladar
  5. grška sveta gora
  6. vez med glavo in trupom
  7. radijski govornik
  8. nekdanj majhna preprosta hiša
  9. majhen dirkalni avto
  10. pregib
  11. Jud
  12. konjski tek
  13. glavno mesto Grčije
  14. element hoje
  15. neuglajen človek
- Špela

RAZVEDRILO

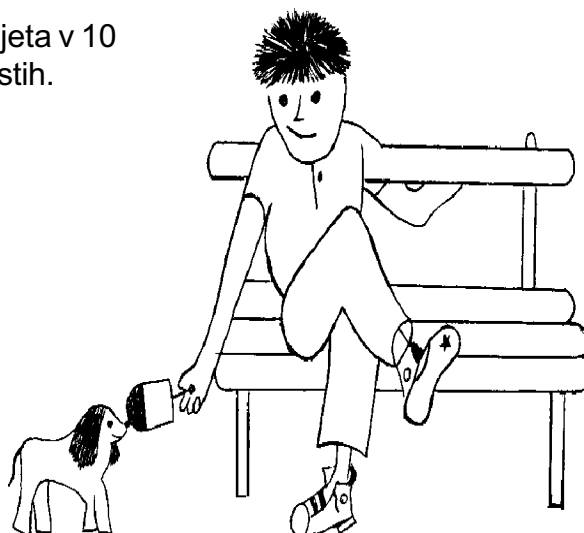

1. Latvija, Litva in Estonija so .... države
2. Ime države, katere glavno mesto je Bukarešta
3. Evropska otoška država
4. Glavno mesto Finske
5. Naša sosednja država
6. Mnogokrat jo zamenjamo z Laponsko. To je ...
7. Glavno mesto je Alžir, država pa ...
8. Ime države, ki leži med Nizozemsko in Francijo
9. Ime severnoameriške države z glavnim mestom Salem
10. Premešaj črke v besedi ŽGANJE in dobil boš mesto...
11. Ime države, katere glavno mesto je Reykjavik
12. Država, ki meji na Poljsko in Nemčijo
13. Pribaltiška država
14. Ime države, v kateri je edini objekt, delo človeških rok, viden z Lune

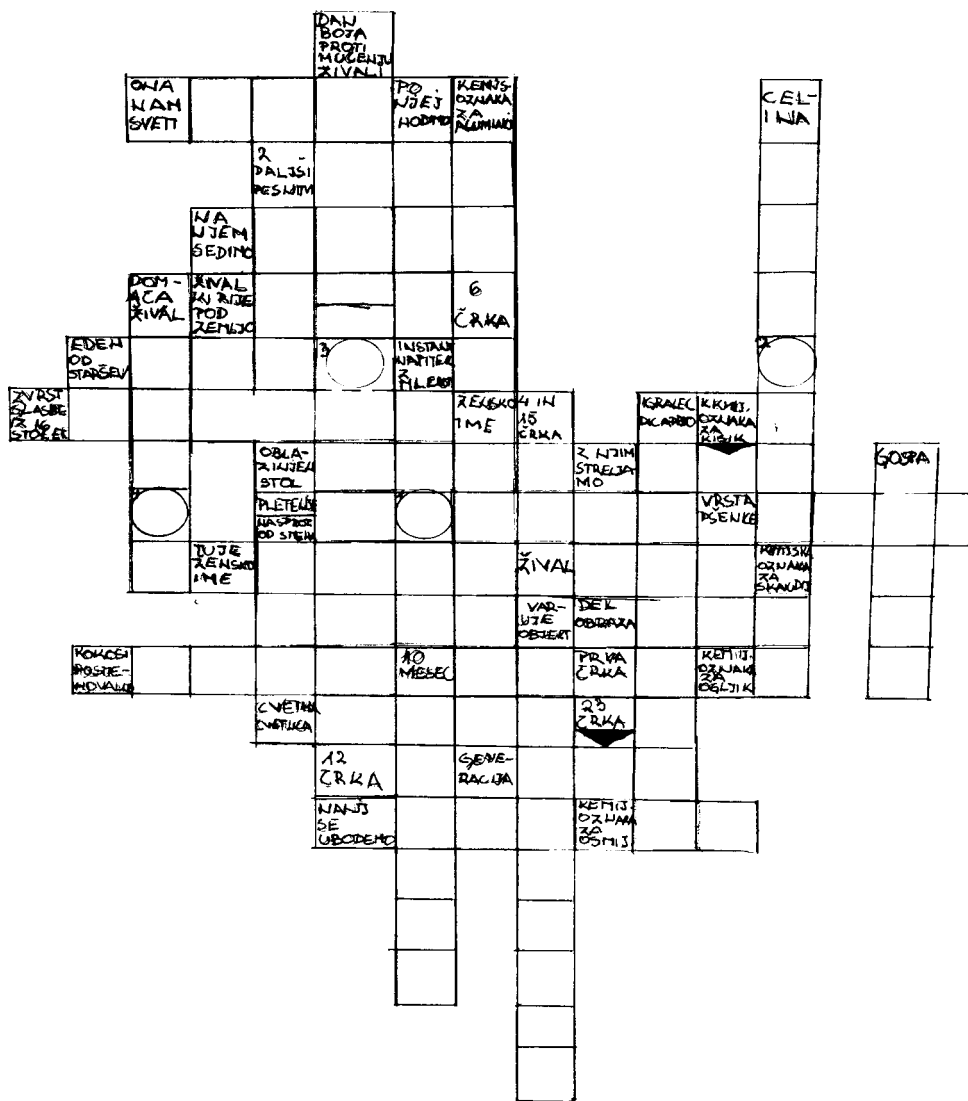
Zemljepisno križanko je sestavila Staša Blatnik, 7.c

RAZVEDRILO

Sliki se razlikujeta v 10 podrobnostih.

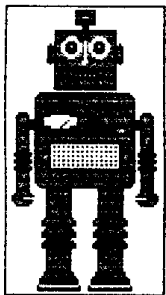
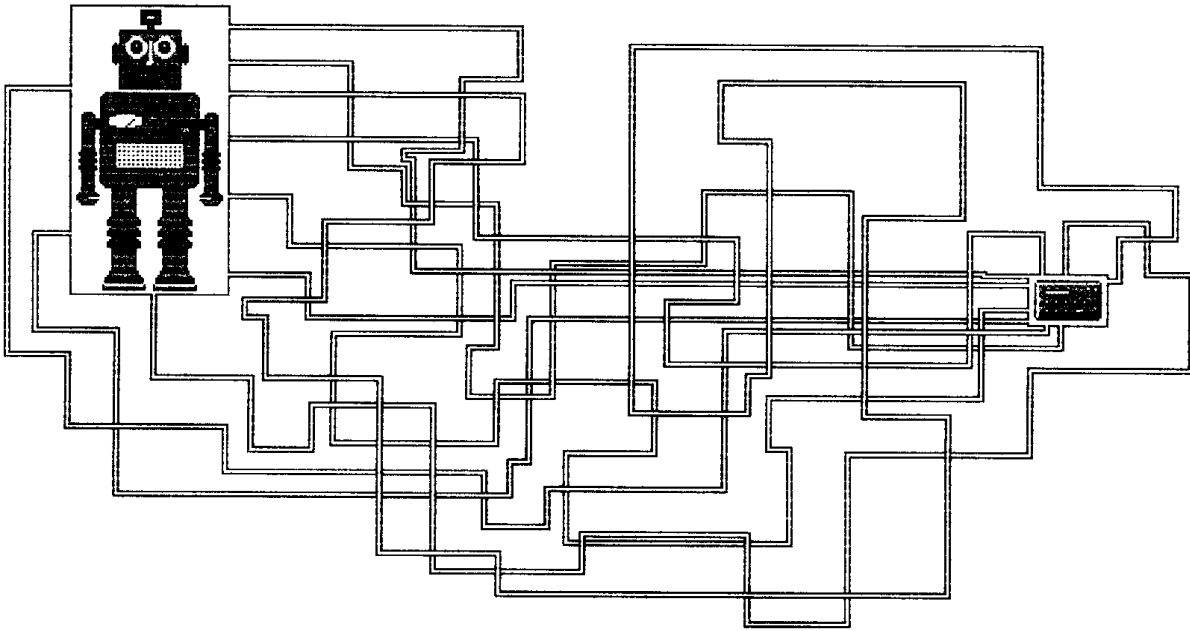
KRIŽKRAŽ KRIŽANKA

SESTAVILA:
 Stevo
 Blatnik 4. c.

RAZVEDRILO

Navodilo : pomagaj robotku Krikcu najti njegov izgubljeni del (računalnik).

Navodilo : poišči enakega robota.

Na prvi pogled so vsi roboti enaki, vendar so si samo podobni.

Enak je samo en robot.

